

וְעַנְפֵי עִזִּים בָּתָה וְעַרְבִּינְגָּל וְשֶׁמֶחָתָם
לְפָנֵי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם שֶׁבַע תְּיִמְמִים
וְחִנְמָתָם אֶתְךָ תְּגַלְּדֹה שֶׁבַע יְמִים
בְּשָׁנָה חֲקַת עוֹלָם לְדָרְתֵיכֶם בְּחֶדֶש
הַשְׁבִּיעִי תְּחַנוּ אֶתְךָ בְּסִכְתַּת תְּשֻׁבוֹ →
שֶׁבַע יְמִים בְּלַהֲאֹרֶת בְּיִשְׂרָאֵל
יְשֻׁבוּ בְּסִכְתָּן לְמַעַן יָרֻעוּ דָרְתֵיכֶם
בְּצִי בְּסִכְתּוֹת הַשְׁבָתִי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּהַזְּמִינָה אֶתְכֶם מְאֹרֶץ מִצְרָיִם אָנִי
וְהֹהֵה אֱלֹהֵיכֶם ט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אָתָּה

אונקלום

וְתַלְסִין וְעָרֵבִין רֹתֶף וְחַדְרוֹן
קָרְבָּר יי' אַלְקָבָן שְׁבָעַת יוֹמִים:
מְאָה וְתַחַנְןָ יְתָה חֲנָא גָּרָם יי'
שְׁבָעַת יוֹמִין בְּשַׁתָּא קָנִים עַלְם
לְקָרְבָּרִיכָן בְּיַרְחָא שְׁבִיעָה תַחַנְןָ
נְוִתָּה: מִבְּקָטְלָא בְּיִשְׂרָאֵל יְחֻבוֹן
יוֹמָמִין כָּל יִצְחָא בְּיִשְׂרָאֵל יְחֻבוֹן
בְּבָכְטָלָא: מִבְּרָלִיל דְּרָעוֹן דְּרָיכָן
אָאָרֵר בְּמִטְלָיוֹת עַנְיָן אוֹתָבוֹת יְתָה
בְּבָנִי יִשְׂרָאֵל בְּאַפְקוֹתִי יְחֻהָן
מְמָאָרָעָא דְּמָצְרָים אָנָא יי'
אַלְקָבָן: מֵד וּמְלִילָה מְשָׁה יְתָה

אלקטו בהייר

הכו להלוג (פס - פס): בפתח תמרורים. חסר ולו"ו^ט), למד בלינכ הילל לחת (פס - פס): וענגף עץ עבת. שגעוני קלונייס^{טט}) כנעחות וכחולים, וחכו כדם בענשו כמיין קליעס (פס - פס): (מנצ) הדואזרה. * זה חרומה (פ"ט): בירושאל. לרבות לתת הכריס^{טט}) (מ"ט): (מג) כי בסככות הוושבתני. עננו. כדור^{טט}) (מ"ט - סוכך שווי נשאות. אורה והאור האורו להוציא את המשי.

פליט^{טט}) טבען מומפה געלן על ידי טאן עזועין זקלעה וטוכני על הפילון עכ"ל. סה) כן טוח נט"ב, ופירוטו טהלה מינם חוריה טוח מי צעול וונגדל כלון וטינו צה מלך מלכת טה טוח ולג חוממי, וטיינו יטרלן דן יטרלן (ועיין נכללי יקר אנטקניר טעט נמה נקט הקטום דוקה נטן וזה מועלן), ולט"ב נמה מלך הכהוב עוד ניטרלן, ודחי נדשות נטה טוח צטוך יטרלן חייך נטקה, ונgas שנטמ"ב הרתינו רוז'ל לדרכות עוד מתים "כל" לירות קען שאגיאן לחינן, ומלהות ט"ה כל הטהוות מעמענו נסים, רביינו גה סקינה כל ולה קהינו מוכלה על פי פצונו (ונס כל לירוטיס קהלו הס מקומות לדלקקין נטקה) וממה שטהור נט"ב ציטרלן ללבות גריש "ועודדים מטומרלים" פטוט טוח טהלה גל גמור טוח וכל ליטו נגר לאה האמינו רביינו (מ"ל'), ולט' יקאה לך טמיהנו בכמה מוקומות שאכז"ת מדרשה מיעוט הוה כנון כי פיזמק יקלת נל זרע ולג כל ימק, חיין קויקין, טהלה טהני וטחני, דכמי קולד טהויל צפויוטו יטראלן ונפרע מומנו. "כל" הטהוות רוז'ל ולט' שטמ"ב יטרלן נלשות נטה ולג למעת (ב"ב), ובזא מיטוכ נמה רוז'ל ולט"ב לאכילה וטהו יטראלן, וככל זה טוח נפי טמ"ב, ונלה כן מסקין נטקה, ונלהו ונדתקו טמפלטים לאכורות דכרי רביינו מותוס וזה מלכין גריס מניטרלן, וככל זה טוח נפי טמ"ב, ונלה כן מסקין נטקה, ונלהו ונדתקו טמפלטים לאכורות דכרי רביינו עס הגמ', ולהי נקל גהמי, וגעריק טוח טמ"ב מותיס לפצונו נג'ל. סו) זו דעת ר' עקיבא, וו' הליינר פלאג וטהור בקומות ממת (פי' מה צבאו כל מהך לענמו), ונגמר רצינו דכתיב טופקמי טפויוטו חיינו הקב"ה, ולט' הטהוות יטנו וגוי (רא"ס), וכן טוח נכללי יקל, ונעל קרין מהרן לכט עט וזה טהו נכוון, טהו סמדוצ'ר מענטית הטהוות הילג לאוותכ הוה גני^{טט} ולה ראין נפ' מ"ן ענני כבוד נטקה ממת, ואפקר למתין וטה, אנט טבך צטוך הענניות ריה גדרין כט מלקי, ונמ גלי סי ומעתה הקב"ה, טהלה פלט לנוון מה טעריך רב גס וציס ומורעיס (ב"ב), וטלמצע'ן ז' ולט' על דכרי רצ'י מלן וו'ל: ואט טהו צעדי עט דרכ' ספטע לי יוס טידישו הדורות מה כל מעטה ר' היגוד לאט עט טהה עט מס' לפטיגין צעדי מומס בענני כדור עכ'ל:

האחרים. שמע דאמתליך אינון עננים ומית תירא רברבא דכל אינון עננים אתקשרו ביה שמע שהסתלקו אלו עננים ומית המורה דרך תגבור שבילו עננים נקשרו בו. אמר רב יצחק הכנעני מלך ערד יושב הנגב וראי וכד אותו אינון מאלין דשדר משה אמרו וכאשר באו אליו מוגלים שלחה משה אמרו עמלק יושב הארץ בנין לחברא לביהו רדה בעמלק אחבר חילון בקרמיה כדי לשבר להם שהרי בעמלק שנבר כוחם חילאה אמר רב בא וישמע הכנעני מי קא מיריע הכא מה וה אמר כאן בתה דאמתליך אינון עננים אחר שנסתלקו אלו עננים אלא בנען כתיב ביה בראשית ט ויאמר אויר בנען עבר עבדים יהה לאחיזו. הכא אוליפנא מאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא אהיזו למהוי עבר לעבדי עברין כאן למזרנו מי שמצויא עצמו מצל האמונה ראי להיות עבר לעבדי עבדים הה"ד במדבר הארץ וילחם בישראל וישב ממנה שבי הוא נטול עבדי מישראל לנרגמיה הוא לך עבדים מישראל לעצמו.

7 וועל דא כתיב כל הארץ בישראל ישבו בסככות כל מאן דאייהו משראה ונעשה קדישה דישראל ישבו בסככות החות צלא דמהימנותא כל מי שהוא משמש וגוע הקדוש של ישראל ישבו בסככות תחת אל האמונה ומאן דליתה מגואה ושרשא קדישה דישראל לא יתיב בהו ויפוק גרמיה מתחות צלא דמהימנותא מי שאינו מגוע ושרש הקדוש של ישראל לא ישם בהם וויצויא עצמו מתחת אל האמונה.^ל

כתיב השע יכ בנען בידיו מאוני מרמה דא אליעזר עבר אברם ות"ח כתיב אדור בנען ובגין דזוכה בנען דא לשמש לאברהם כיוון דישמש לאברהם יתיב החות צלא דמהימנותא וכבה למפיק מההוא לטיה ומשמעות שכה בנען זה לשמש לאברהם וכיוון ששמש לאברהם ישב תחת אל האמונה וכבה לצאת מהקללה היה ולא עוד אלא דרכטיב בית ברכה דרכטיב בראשית כד ויאמר בא ברוך ה'. מאו קא מיריע מה זה אומר דכל מאן דרכטיב החות צלא דמהימנותא אחסין חירו ליה ולבגויא לעלמיין ואתברך ברכטה עלאה שבלי ישושב תחת צלא האמונה מנהיל חיות לו ולבני לעולמים ומתברך ברכטה עלונה ומאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא אחסין גלותא ליה ולבגויא מי שמצויא עצמו מצל האמונה מנהיל גלות לו ולבניו דרכטיב וילחם בישראל וישב ממנה שבי בסככות תשבו

נפש

כיאור המאמר

ידיך

כתיב בנען בידיו מאוני מרמה דא אליעזר וכב', שורה בין החצנס הנקאים מרמה, וכוכת ששימש את אברהם בכיה להקנס לקדושה ולא עוד אלא דרכטיב בו ברכה ושאל מאן קא מיריע וול הרמ"ק: כי אין הדושה הוות דומה לדון ריחן, והחтем אמר דאפיק גרמיה מאורו וקיים בברוך, ואן לאו בברוך ואדור קיימין, אלא למליך דבל מאן דרכטיב החות צלא דמהימנותא אחסין חירו מצער הבנית, כי בלהו מהנגיד הרי הוא ובינו יוצאים מהקליפות שהם בארו. וכיון שנשקב בישראל הרי הוא באחד מהם, ויאמר לעיו אורח בישראל. וו"ש לעלמיין, ואתברך מצער התסuds. וכן אפיו היה ישאל ויצא מצל הקדושה, ויצא מברך וכוכב בארו. וו"ש וכל מאן דאפיק גרמיה וגוו' ואפלו היה שורשו ישראל מהרמ"ק ולה".

בסככות תשבו וגוו' בסככת חסר כי מלחת סכת הוא לשון מסך וסכך וכל עון ועון נק' סכת וכוכב יהוד הם סוכות. ובאה חסר לרמו אפי' לא יוכה האדם אלא לא' אגב א' בכווא כל חוו. והענן, כי סכת חסר רמו אל חמי' שעלא פחה הכנסה לקדושה, כיון שהופס בה חופה בכלום שהוא יכולת בה כולם ומכללה מכולם. ולווה נק'

א"ר יצחק וכבו' ור' יצחק פלאג עליה ואמר שעמלק ממש השיג יודע פגס ישראל במרח החסדר בORITY אהיה, וודע סור הענינים. וו"ש יושב הנגב ודאי שרודה בסוד הקליפה הנדרית לחדר מקום תפסת ישמעאל.

וכבר אותו אינון מאלין וגוו' קשיא ליה, איך המרגלים אמרו שעמלק יושב בארץ הנגב הרי הכנעני מלך ערד היה יושב בארץ הנגב, כמו שאמר ר' יצחק, ואומר שם שהמרגלים אמרו היה שקר, ולא אמרו כך אלא בנין לתבריא לבייהו היינו להחדרם. אמן הכנעני הוא ודריא יושב בארץ הנגב בוגר, ומרען הוביו את עמלק דהא בעמלק כבר פגע בהם כשם אהון כניל', בקדמיתא כי עמלק כבר פגע בהם כשם אהון כניל', ומשם הרגש הפג ונתעורר לבא בשעת הנרעון, מאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא בנין הכא ישראל דונפקו שלא זמו אל הצל אלא ע"י אהון, וכוהסתליך אהיזו למיהוי עבר לעבדי עבדיו דהינן עבר עבדים בנען ממש כל מאן דאייהו משראה וגוו' והיינו כל הארץ, מורה שצורך שייהי בסוד נשמותו משראה בסוד הרעה גועא ח'ת. והם שורש ישראל, מפני שצל סוכה הוא צל הקדושה בכוכב של מין כוסף אל מני. אבן הוא חותם כמו שהוא במעשי הוציא עצמו מן הקרש, כן הקדושה הוצאה לא

מצוות ים כתוב הארי"ל כי זוזי' דוגה דבכי' וקוראים מצולמת ים והם יעלול כי הם מצולמות נקבא ודקושה הקדושה ים, ולהבנת העין נביא מה שכותב הספר מלך בפרש אחוריו מות ר' ר' סביר' יעבכашר אם עבר על מצות לה'ה, אז הוא משליט ג' קלילות רשות של היחידה שלו שה"ס הגבורות שלו שלא מנקנו, ונעשה רע גמור. כי לפני החטא היו הגבורה האלה בלחמי מוגנונו, ולאחר החטא נעשו רע גמור. וכעת ג' הקליפה האלה דבוקות בו, וזה היא הסבה לעונש למי שעוכר על מצות לית'. והנה בירוב' שאנו שלוחים לפס"א שער עוזיאל, וזה שמח על זה כי בזה הג' קליפות חיות מאותו חלק טוב שבשעריו. כי כבר ראיינו בכמה מקומות שהקליפות נינויות מהקדושה ולכן זו ורפהות אוור הקדושה, וכן מבלאות מהנה חינן לחיות אותם. וזה שמה גודלה להם. וכאשד ישראל עושים חטווה, מה שהיה קודם טו"ר ע"ז העכobia: נגשש הדע וגבור על הטוב, וחורו נעה חלק הטוב למוקומו וחזרו לקדושה כמו שהיה קודם החטא. וזה עניין השובה. ואז הטוב והרע נפודים וזה מזה ואים מהורברים בקייפת נוגה. והרע אף הוא עוחב כביבל את קליפת נוגה והולך ונרבך אל השער לעוואל וויצא אל הקליפות הנמרות, והקדוש חזר אל הקדושה העלינה. ע"ז המשך דבריו.

שין ל' ק"ד ע"ב
חד דיקוגא בפרצוף ובכ"ז
ען חיים ד' קכ"ד ב' כשהא
אותה הנפש שלו צרכיו לבו
הניציות הנוגעת לחלקה שפה
בקליפת נוגה ע"י חטא אום
שו היא כונת לירח האום בע

על הכנסת ישראל אהמר. בשעתה דהות אולא במדברא עמהון דיישראל מקרא וה
על נסח ישראל נאמר בשעה שהיתה הולכת במדבר עם ישראל זכרתי לך חסר דא עננא
ראחרן דנטלא בחמש אחרני ראתקשו עלך ונהיינו עלך והען של אהרן שנגע
עם חמץ אחרים שנתקשו עלך והואו עלייך אהבת כלולותיך דاشתכללו לך ואעטרו
לך ואתקינו לך בכלה רהעריך תשכטה שאבללו אחרך והעטיו אוחך והתקינו אוחך
ככלה תעריך תשכטה וכל בר למה, בנין לברך אחורי במדבר הארץ לא ורואה.

← 7 ת"ח בשעתה דב"ג יתיב במדבר דא צלא דמהימנותא בא וראה בשעה שאדם יושב
במזרח זהה צל האמונה שכינתה פרסה גדרה עלייה מלעילא ואברהם וחמשא
צדיקיא אהרן שווין מדוריהם עמי השכינה פורשת כנפיה עליו מלמעלה ואברהם וחמשא
צדיקים אחרים שמי מדורם עמו אמר ר' אבא אברהם וחמשא צדייקיא ודוד מלכיא
שווין מדוריהם עמי אברהם וחמשהצדיקים אחרים ודור המלך שמי מדורם עמו ה"ה
בסוכות תשבו שבעת ימים כתיב ולא בשבעת ימים. בגנווא דא כתיב
בעין וה כתוב, שמות לא כי שבעת ימים עשה ה' את השמים וגוי. ובע"ג למחרדי
בכל יומה ויום באונפין נהוין באושפיזיון אלין דשרין עמי וצריך אדם לשמהו בכל

יום ויום בפנים מאורים באורחים אלו שורדים עמו.

← אמר רבנן אמר אבא כתיב בסוכות תשבו שבעת ימים, לבתר אכ"ח ישבו בסוכות.
בקדריתא בתחילת תשבו, ולכתר ישבו. אלא קדריתא לאושפיזיון חניינה לבני עולם

ידיך

ביאור המאמר

נפוח

ומפרש ואילו מלת כל האורה וגוי.
ומאן דאית ליה חולקא בעמא ובארעא
קרישיא ר' לי מי שיש לו נשמה קדשה מושעה קדשא
ביחור העלון שהוא מושרש בישראל עליאה העולה
במחשבה היינו אורח בישראל, וכיוון שהוא בקדש
כנכיה, ישבו בסכת הדינו השכינה בסוד קשור ר' עננים.
והיינו אמרו ר' ריבך בצלא דמהימנותא שם ר' ספירות לקבלא אושפיזיון היינו כנدر ר' הצדיקים
למחרדי מצור הכינה בהאי עמלמא בעזם קום
המוחזה נשמהו משתעשת בה ובעלמא דאי
בבניה כאשר יעלה שם. ובע"י למחדרי למסכני וגוי ר' ל, כי אם היה שמהו טהור ומצוה לשמות, עכ"ז
צורך גROL ש"כ יתעורר בה העני עמו סוד ה"ה הוא מורת
היעוני והעויים תלויות בה והמשתחים משפעו למי מהבינה
והם נשפעים אגב אורחא שרך בס' הוא המשכה. ול"א
בגין דחולקא ראנין אושפיזיון דומין למסכני
על ידי עניין זה הם נורנים ממעורחו ותחוא דיטוב וגוי
ר' שלא נאמר שיאו מומן אושפיזיון קדרישין עיליאן
מהאצלות, כי רק הצדיקים כבויו רב המונוא וכיווץ וכו'
לקך. אומנם שאר העם מישראל לא ומין. שאון העין כן
אלא סתם כל בר ישראל וכו', ווש והחוא דיטוב בצלא
דא דמהימנותא, ר' לי שיוכחו בסוכה היא לשם מצוה
לבר, הוא מומן מסטרוא ואצלות והם מיחידים למעלה.
וז"ש אושפיזיון מהימנותא. וכי שומין האושפיזיון
ולא יתיב חולקתו וגוי, דהינו חלק האושפיזיון
כנכיה, יקראוו ר' עין כי היסוד וביעין המייחד
המשפעו למי נקרא טוב עין, טוב ואור מוחסר. וזה שאינו
משפעו למי נקרא רע עין מהמקור התמא שבמנם
הקלות ויצרו הרע ואיכלו הנסה לחומר. וראי וויאי
לייה וגוי מפניהם שמחתמי עליו גורחות קשות.
וישבו. מדורמ"ק ולה"ה.
תניינה לבני עולם הפסוק השו שאמר כל האורה
בישראל ישבו בסוכות בא להוורתה שאר בני העולם.

שא
רכן
זילם
צבי
אל
ולין
גיים
מין
דא
באי
אל
אה
רב
נא
בל
בא
אטם
לק
לה
אד
א

אלא הראשון לאורחים השני לבני העולם קרמאות לאושפיזי כי הא דרב המנוח סבא כד הווה עיל לסתוכה הוה חרוי וקיים על פתחה דסוכה מלגנו ואמר מהילה לאורחים כמו שרב המנוח סבא כאשר היה נכם לסתוכה היה שמה והוא על פתח הסוכה מבפנים ואמר גומן לאושפיזין מסדר פתורה וקיים על רגלויה גומן לאורחים עורך שולחן והוא על רגליו ומברך ואומר בסכבות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין תיבו שב אוורחים עליונים שבו תיבו אושפיזי מהימנותה תיבו שבו אורחי האמונה שבו ארדים ידו וחדי ואמר זכה חולקנא וכאה חולקחן דישראל הרים ידו ושמה ואמר אשרי חלקנו אשרי חלקם של ישראל דכתיב וכירום לב כי חלק ה' עמו וגוי והוה יתיב והוה ישב. תניינה לבני עולם שני לבני העולם דמן דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא יתיב בצלא דמהימנותא לקבלא אושפיזין למחדדי בהאי עלמא ובעלמא דאית שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה ישב בצל האמונה לנגר האורחים לשם בעולם הוה ובועלם הכא ובאי למחדי למסכני מ"ט בגין רחולקא דאיןון אושפיזין דזמין דמסכני הוא ואידיק לשמה לעני. מה הדעתם משם שהחלק של אלו האורחים שהומין של העני הוא וההוא דיתיב בצלא דא דמהימנותא ומפני אושפיזין אלין עלאין אושפיזי מהימנותא ולא יhib לון חולקחן כלחו קיימי מגיה ואמרי וההוא שיושב בצל זה של האמונה ומפני אושפיזם עלינוים אלו אורחי האמונה ולא נתנו חלקם כולם עמדים ממנה ואמורים ממשי מג אל תלחם את לחם רע עין וגוי. אשתחח דדהוא פתרוא רתקין דיליה הוא ולאו דקב"ה עליה בתיב נמציא שהשולחן הוה שוך שלו הוה ולא של הקב"ה עלו כחוב מלאכי בו וורייט פרש על פניכם וגוי פרש חניכם ולא חגי. ווי ליה לההוא בר נש בשעה דאלין אושפיזי מהימנותא קיימי מפתרויה אוו לו לאדם הוה בשעה שאלו אורחי האמונה עמדים

מושלחנו.

← **אמר ר' אבא אברהם כל يومיו הוה קאים בפרשת אורחין לומנה אושפיזין**
ולתקנא לון פתרוי אברהם כל ימי היה עומד בפרש רוכבים להזמין אורחים ולתקן להם שולחן השטה דרומניין ליה ולכללהו צדיקיא ולדור מלכא ולא יתבין לון חולקחן אברהם קאים מפתרויה וקיי עתה שמונינים לו ולכל הצדיקים ולדור המלך ולא נתנים להם חלקם אברהם עומד מהשולחן וקורא במנברטו סרו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה

ידיד

ביאור המאמר

נפש

וה שלא נחן מלחמו לדל מתקל בעינה פרתק דהינו לחם מלעליא מ' מהשימים תקיאנת. ודבריך שהם ממי מה שתקנת ע"ש עשית סוכה והקורוש וכיווץ, השטה שיחת דבירך הניעים פגמת ושרар כל צדיקיא שם סוד נה"י המשפעים ושלוחים מהג". ועה שלא הושפעו בכור או בר כי כל שולחנות וגוי, פי' המ' שהוא השולחן שהיה ראוי להיות לפני ה' מלאו קיא וגוי ק"א בגדר תקיאנת ריעקב. צאה בגדר בطن רשעים ריצח שטלה ברכותו ועשה חבל צאה. ביל' מקום בגדר טרו נא ואברהם. דוד מלכא מ' שליח כל הספרות העליונות להשלים הרון.

ושאל מא ר' מאיר ר' לר' הרו אינו כלל לא סייר דבריהם בעלמא.

ועונה בגין דדור משמש בעין והעין וה. שרצה להיות לו אורח ולא רצה שלא נתן לעני. וכמו שנפער מנגבל בעשרה מי הדין שבין ר'ה יו"ה, כן יפרע מוה לשנה הבאה בימי דיליה. ואגב אורחן למדנו שאין הכוונה שימוש יביא העני על שולחן, אלא שיש לו חלק מהסעודה. שחריר דור לא רצה לאכול על שולחן של נבל אלא שישלח לו איזה חלק, וקרואו אושפיזיא. וזה ה' לממי הסוכות, אם שולח לעני יצא ירי חותמו. מהרמ"ק ולה"ה.

ועלוי. מהרמ"ק ולה"ה.
ואמר ר' אבא אברהם כל يومיו וגוי נתן טעם להיווטו איש החסד מלבד היותו גומל חסד היה מכובן בהכנסת אורחים כי היה נורם כל ימי כסוכות והוה קוראם בסדור כוונת הסוכות בוגר. וכןطبع מורת הענן מורת החסד כרפי לעלי כי אושפיזיא עילאה הוא החסד, ואוח"כ באים והשר קרושים עמו. ולזה אברהם בעל החסד היה קאים בפרש אורחין לומנא אושפיזין עלאין הם הספרות ולתקנא לון פתרוא הוא והם. וזה סוד אברהם ולזה עיקר מצות סוכה אליו, והוא המהיג כולם והוא המכאים והוא המסליקים כשם פוגמים. והוה אברהם אומר להם אמרם באחם אל סוד הווג ואינני, שהייחור הוא הוה ז' בחינות בם, הנקראת אהל ל' ספרות עליונות. ול"א סרו נא ר"ל אין עת יהוד ואין כאן אהל עליון אלא אהלי האנשים הרשעים שאינם מחקנים לייחוד כלל. וייחק שהוא מורת הגבורה שמשם המונו נשפע בסדור שולחן בצפון, וזה לא נתן חלק ממונו לעני להשפיע לם, בוגר בטן רשותים תחסר ר' לר' תחסר בטנו, פ' מונו מנד החזנים בעלי החסרון, מכתנו שהוא גדר מ' הנק' בטן. יעקב המשפיע למ' בסוד להם מן השמים,

ועל ידי המזות מחברים אותם החלקים שנפגו ונפלו שם. וכן עאן הנפש כאה באוט ערומה רק בחוד דיקנא בפרשנות אמר ק"יד ב' והען כי האב ואם המבאי אהלה הנפש הם בזאתם ייציאו אותה הנפש מלמעלה. כי כפי זכויות ומצוות האיש והאה ומשכו نفس בולד הוא המתייחס לאותם המזות שנמשם וגורמו גם כן במשימות לבור קצח מהኒצ'ז מקליפה נוגה שיעשה לכיש אל הנפש התיא. ואו הנפש עדין היא בכח' עיבור שאין אין בו דעת כבוד. ואונס הלבש ההורא ותקן ע"ז מה שבירוא האב ואם במעשייהם ואח"ז כשלול נכס בו תקי' יציר הדע וה"ס הហבאותה הנק' רע עין כי ורבך רע וככל הען אנו נזהר אלא אלהים כנודע ה"ח והג' וגוי ואו נימול הולך להטטי ממנה והע' שהוא עירלה יקטנות דינקה שאו יש לדעת שירוד עז הסודה. ובן למלה המילה היא ע"ז שניים בין אודם ולא נעל מחהל כי בעיבור אין לו דעת ואין ייקח להחיזונים שם כמו שבז"א גמר המוחין דגולות הוא נ"ג שנים. ואו היצ"ה שטם גמלאים טובים וקליפה נוגה שהו חלה שבים ועבידי' שם יציא ליראות. ولكن עדין פטור מהמזות היה אך כשנגמר היצ"ה שטם החסדי' להתבכרו וליכנס ואו בכח' יכול לבודר שאר חלקו ע"י יצ"ה שט וזה בכח קים המזות עכ"ל הותג.

עפני יום שמנין עתרה ח ומכלא וה הוא זעיר עצמו ה בכיה המהוות עם כלתו ח בפניהם טפה ורעה. כי ימי החג שסודם ו' חדרין, ו' לתקון פרצופה וקומתה שה' שלל. لكن נקודות אושפי בחינה זיוג איש בא' ועד' שאינם רק לאחיהם הין הולכים להם כארוח ההול' אבל עין עתרה ח' זיוג הן עד' הפסה.

ובכלו סלקין אבחורי וכול מטלקים אחורי יצחק אמר משל' ג' ובטן רשיים תחסר. יעקב אמר שם נג פתר אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקיא אמריו ושאר כל הצדיקים אמרים ישעה מה כה כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום. דור מלכא אמר ואשלים דינוי משלים דינוי דכתיב שמואל א' כה ויהי בעשרה הימים וונוף ה' אתה נבל וימת. מאי קא מירוי, בגין דודו שאל לנבל ואתבעיד לה אושפזיא ולא בעא מה וה אומר, משומ שדור בקש לנבל להעתה לו אורח ולא רזה ורא זמין לה ולא יתב לה' חולקא וזה מומין לו ולא נוחן לו חלקו ובאיונע עשרה יומין דוד מלכא דין עלמא אחרין עליה הדוא ב' ג' דאשלים ליה ביש יתר מנבל ובאו העשרה ימים שדור המלך בגין עתרה ח' זיוג הן עד' הפסה.

ן את העולם נהון עלי האדם ההוא שישלים לו רע יוחר מנבל. **א"ר אלעוז אורייתא לא אטרח עלייה דב' ג' יתר אלא** כמה דיביל ההורא לא הטריה על האדם יותר אלא כמה שיכל דכתיב דברים ט' איש במתנת ידו וגנו. ולא לימה אונייש אכול ואשבע וארווי בקדמיה ומה דישתאר אתן למיסכני ולא יאמר אדם אכול ואשבע ואrhoה בתקילה ומה שייאר אתן לעני אלא רישא דבלא דאושפזין הו', וא' חד' לאושפזין וורי לון אלא חילת הכל של האורחים הו', וא' משמח לאורחים ומורה אתם קב' חד' עמייה ואברהם קרי עלייה הקב' מה שמה עמו ואברהם קראו לעלו ישעה נח א' תגעג עלי' ה'. ויצחק קاري עלייה קראו לעלי' שם נד כל כל' יוצר עלי' לא יוצלח. אמר רב' שמעון האי דור מלכא אמר ליה בגין דבל ווינין דמלכא וקרבין דמלכא בידיו דדור אהפקדו זה דור המלך אומר לו משומ שכל הנשך של המלך והמלחמות של המלך בידו של דור הפקו א' יצחק קאמר תחלים קב' גבור בארץ יהוה וגו' הון וועשר בביתו וגנו'.

יעקב אמר ישעה נח א' יבקע בשחר אורך וגנו'. שאר צדיקיא אמריו שאר הצדיקים אמרים ונח' ה' תמיד והשביע וגנו'. דור מלכא אמר שם נד כל כל' יוצר עלי' לא יוצלח, דהא הוא על כל וני עלמא אהפקד שהרי הוא על כל נשך העולם מופקד זבא'ה חולקיה רב' ג' רובי לכל האי וכאה חולקון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דראתי

נפש

ביאור המאמר

ידיך

שניתן בה הגבורה להמשך לו נשמות קדושים ותஹות העונש, אך הקלת ההורא להנצל מוה ולא להתרה אלא כמה דיביל ר'יל כל' א' כפי כחו ובלבך שהמעט ההורא היה ראית לבי' כבורי כל' והינו אומו ולא לימה וגנו' להציגנו מן הטעות. וזה, מפני שתנוון לעני אינו נוחן אלא לאושפזין בנוכר לעיל, א' חד' לאושפזין טלו חלק בראש' וורי לון בשגען משבע ספרות, הנה שםחה מהבינה וורי לון בשגען משבע ספרות, הנה שכטו ברכות. ראשונה קב' ה' בינה בעלה השמהה חד' עמייה מרה בגנד מודה. ובגנד השובע יקבל ברכות ז' ספרות אברם איש החסד קרי עליה או תהעג עלי' ה' ועג הוא סוד ג' ראשונות כנורע, מי הוא מניע שם אם לא החסר ראשון כל' ה' הוא אברם. ויצחק קاري עלייה כל' בלי' וגו' ר' אלעוז סבירא לה' כי מפני שהגבורת הוא מקום ייקח הקלייפות לנו' יצחק היה מביך אותו כל' פי' כל קליפה שיקטוג עלי' לא צלח, כי ממש דוקא היא השבתתכם, אין בירור חמץ אלא שריפה.

אמר רב' שמעון וב' וורשב' ע' אל' שוה נח למ' שהקליפות ישבות תחתיה והוא נתנת להם טרפם ויש לה כה לאכפייא לון כי מלכוון בכל' משלחה, וברכות יצחק גבור בארץ יהוה וגו' להשபיע מותגורה שכח הבנים בגבורה ומשכים למ', והו גבור בארץ, ר'יל היורר על זו שהוא מוצא מימי הרכות. דור מלכא אמר ברכות לעיל, ובאה חולקיה דבר נש' יהוה מה ש היה מז'ה, כדי במצוות הזאת להניחלו כמה חיים לעולם הבא. אולם הצדיקים שב' מעשיהם בז'ה נזה' בטה' כוונתם בכל' המז'ה ובאה חולקיה מ' מהר'ק ולה'.

א' כרך
אורחים
ז' אמר
ימר על
זו שבו
ז' ידיו
חולקנו
יושב
דישוא
ז' שמי
יבועם
ז' הו'
ז' יתריב
ז' יתיב
ז' יתיב
ז' זורחים
ז' את
עליה
פרש
יאליין
ומדים
יפיזון
שולחן
הם
זלקם
אללה
היני
ז' ממ'
שהיא
ז' זיא
שלא
המי'
ז' זיא
ז' זום
כל
פ'ור
ז' זום
כל' נבל
ז' ג'ה
כה
ז' ז'ק
כל'
ז' ט'י

ואתמר ביום הכהנים יקרא פ"ז ועניהם את נפשותיכם, ובעשור לחדר השבעה הוה תענו את נפשותיכם. תקינו בה חיקנו בו חמיש עניינים, בגין דתכלבן ה' ועירא בה' עלאה, דאייה חמיש צלותין שהיא ה' הפלות לקיים בישראל יעשה א' אם יהו הטעאים כשנים בسلح ילובינו. והאי אהיו רוא וחו סוד דלשון של זהירות, בגין דכל חובין דישראל מפטון לפי שכחטי ישראל באים לגבי מלכות, ותשובה דאייה בינה מלכנתן לוון אותם בגין דאתמר בה בגין שבחוב בה, ויקרא יי' השכן אתם בתוך טמאתם. וארכע בגין לבן וארכע בגין זהב למלبس יהודינה יי'.

ותקינו לתקוע שופר ביום הכהנים, לטלקא קול דאייה ו' להעלות את הקול שהוא ו' להרות דאתמר בה יעשה ס"ג בכל צורתם לו א' ובו' קרי וכתיב. ועובדת יי' ה' אהיה היא בארכות, ואיהו כלילא מותלת דרניין והוא כלולה מג' מודגות מהשבה, דבר, ומעשה. ויקרא כ"ג בחמשה עשר יום לחדר השבעה וגוי, דאייה תשוי, מקרא קדש יהיה לכם וגוי, כל מלאכת עבודה לא תעשו, וחנתם אותו חג לה' שבעת ימים וגוי. בחמשה עשר מסטריא מצד דיה. וחנתם אותן ד' עמודא אמרצעיתא עמוד האמצעי שבעת ימים, מסטריא מצד דיה. וארכע בגין האבה ורעה →

נפש ביאור ומאמן ידיך

ומיעשה כנגד המלכות. מהרמ"ק ולה"ה. בחמשה עשר יום לחדר השבעה היה אפשר לפרש חדש השבעה על המלכות, لكن אמר שאכן לא בא להוות אלא למונרו דאייהו תשרי ומש'כ' מקרא קרש ב' בא לאוטר מלאכה שאינה צורך כלל نفس. ועתה מפרש את הפסוק לי' הסור. מש'כ' בחמשה עשרה, מסטריא דרי' השם חוי' ובחותם אותן ד' ראה אותן ר' ב' הדינו ר' ז' א' שבעת ימים מסטריא דבכת שבע דאייהו מלכות שהוא ה' אהרונה ועמה נשלם השם חוי' והוא המולכת החותנויות ועל ידה בא ו' א' לשנות על ישראל בתן הסוכות, וחוי' ימים הם כנגד אבחנן חנ'ת ור'ע' מ' נצח ואחרון חור דור מלכות ושלמה יסוד לא איןין שבע צדיקים לקל' ר' ספריאן הדינו ו' חדרים דאורות פנימיות ומוקפים גומכים למלכות כי מי הסוכות. ו'ש אנא בעינא לתקנא לבון אני רוזזה להן לכם את חוי' ספירות ע' סכח דאייר אימא עלאה חיינו החסדים הבאים מאימה לסכבא עלייכו על ה'ס' ובנ' ר' ספריאן ובגלא הוא חסידם, כתיב כי בסוכות והשבתי ב' רהינו ב' ענני כבוד שם ו' חסידם הנמשכים מאימה למלכות. מהרמ"ק ולה"ה, כמ"ש הארי' ליל שע'כ' דוש' ר' דסוכות שע' מצאות ו'ימי הסוכות מתפשטים החסדים ראים באסוד אוור מקרף לנוקבא ז' א' ב' כת' שבת. ו'ם מ"ש חול' כי הסוכה היא כנגד ענני כבוד, כי כל ענן הוא בח' חפה, ו'ם עננים כנגד ז' מ' מקפים החותנויות דנוקבא ז' א' וכינרם הם ו'ימי הסוכה, ע'כ' ועוד ענין יש בסוכה סוכ'ה' באות ו' עליה בגמישרא ז' א'eman חוי' אהני', בין אהני', בין אהיו ברוא דתרין בגין שני בנים של אימאו שם יהו'ה אהני' שם הו', ושינויים סוכה אחת שם מיהודים בסוד יהודינה ז' והם בגין דתרין ברובים שניהם נקאים סוכה, ועליהם נאמר סוכיים בכנפיהם כפרה על הכהנרת היינו שמייחרים ע' היסור הנקרא כפורה ופניהם איש אל אהיו בסוד יתיר פנים בפנים.

ואתמר ביום כפורים, ועניהם את הפשותיכם וויל' תקינו בה ה' עניינים בגין רותכלבן ה' ועירא בה' עלאה כמ"ש הארי' ל' שע'כ' דירוש' א' דיו'כ' שהקנו חמשה עניינים כנגד המלכות מקבלת ביום זה לתקוע גבוזות ממתקות שהמלכות מקבלת ביום זה לתקוע פרצופה מיר אימא עלאה עצמה שלא ע' ז' וא' דאייה' ה' צלוחין דהינו ה' קלות פיטאים הוואים מפי אימא ועמ' לקיום בישראל אם יהיו חטאיכם בשניים שפוגמים במלכות ומאדים אותה בדרים עד שנקרה תקוח חותם השנין דהינו לשון של זהירות ושותה כ' בסוד הלובן התנשך מאימה על המלכות וזה מתלבט בעין הלשון של זהירות, ו'ש והאי המלוכה אהיה רוא לדשן של זהירות שהוא אוור ר' העמאמ' בגין דאתמר בה במלכת השוכן אתם בתוך טומאתם לבון כבודם הטעאים הוא נטורת ע' ה' ג' ממתקות שמקבלת מאימה. וארכע בגין לבן שחכו נעל לבש ביום הכהנים הם כנגד ד' אותיות הו'ה וארכע בגין זהב שהם כנגד ד' אותיות ארנ' ז' למלبس לכתן גROL כדי לחיד ב' השמות כה' יהודינה יי'.

ותקינו לתקוע שופר ביום הכהנים של יובל לטלקא קול דאייה ו' להעלות את הקול, הדינו ז' א' כי הקול כ' א' והרביר בונקאה. ואנו רוצים להעלות את ז' א' להרות לבנה, אימה עילאה, שבת המרות והא נקראה יובל והוא כח' השופר, וכן איזר לחעלות את ז' א' לעולם החירות דאתמר בה בכל צורתם לו צר' שם הוא מיצר בצרותם של ישראל, ומלה לו בפסוק בצרותם לו צר, כתיב בא' ובו' קרי כי לו בו רומו על ז' א' ולא בא' רומו על בינה שם היא מצטערת בצרותם של ישראל ועובדת יום הכהנים א' אהיה בארכות הינו בסוד אריך אנפי, ועוד ר' ל' סבל סורי העבריה הם בארכות גדולה ואין ראוי עתה להאריך בהם ואיתו עבורה יום הכהנים כלילא מג' דרניין בגין מרגות דהינו במחשכה כנגד אימה דבור כנגד ז' א'

מהימנה ואחרון ודור ושלמה, הא איןין שבע לקביל שבע ספריאן כנ"ז ספירה אנה בעינה לתקנא לכון סכה דאייה אמא עליה, לסככה עלייכו כאמא על בני אני רוצה לתקן לכם סוכה שהיא אימה עליה, לסך עליהם כאשר בינה ובני שבע ספריאן ובגלל ז' ספריות אמר קרא שם כי בסכות הושבתי את בני ישראל, במפקנותהן מארעה דמצרים כהצאיו אותם מארץ מצרים בשבוע עני כבוד. סוכה באות ז'. בסכת חמץ ו', דאתמר בה שם בסכת תשבו שבעת ימים, אידי אמא. אבל סוכה באת ז' אידי ברוא דתרין בנין בסור שני בנים י"ה אדרני". והכי סליק סוכ"ה בחשבן וכן עלה סוכה בחשון יאהודונה". תריין כרובים דהם שמות כ"ה סככים בכנפיים על הקברות ופניהם איש אל אחיו.

ואות עשרה טפחים בכרובים מרתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון ממטה למלחה, מרגליהם עד ראשיהם ורגליהם ושריון על טפח דאייה ושורדים על טפח שהוא י"ד. ועשרה עשרה מעילא לחתא ומחתא לעילא היינו ממלה

נפש

כיאור המאמר

ידור

חיים נצחים לנשמה צ"ל עם ט' אידי צלט' וזה הבהיר העלינה מג' بحي והנ' הנשיטה מכח הארוח אידי"ה דידי"ן שעלה בני' אל'ס עם הכלול, ועי' נאמר ויברא ה' אלהים את האדם בצלמו בצלם אלחים בראשו דאתמר ביה אך בצלם יתהלך איש לפי שזהו לביש העיקרי להנשמה. מהמ"ק ולה"ה. ועתה חזרו לעין רפנות הסוכה. ואמר ט' ס' סתוימה אותן ס' במלחה בעיל"ס מורה על כך שבסוכה אית' לה ד' דפנות ננד' ר' קיים שבאות ט' והוא כנ"ר נה"ט רצלים ומה דאוקמה ומה שלמיינו במסכת סוכה ר' ר' ע"ב שתים בהלכתן שתי רפנות צירויות להיות בהלchan, היינו בגודל הנזכר בגמרא, והם כנ"ר ח"ב ושילישית והרבען השלישייה גורלה אפיקלו טפח שהיא המלכות, ואחת לפ' שאין הנגנה לשם מורה אלא ע"י המלכות ולט"ר שם במסכת סוכה שלשה בהלכתן ר' ל' ציריך שישו נ' רפנות בהלכתן, שכן כנ"ר חנ"ח ורביעית והרבען הרביעית אפיקלו טפח כנ"ג המלכות שפעולות התה"ה נשלהמות ע"י המלכות, ומסביר ואינון וכו' ר' ל' נ' השיעורים שראים והיינו שתים בהלכתן, או שלשה בהלכתן, או שיש לה ר' רפנות והיינו תריין תלת ארבע ר' לשיעורים שראים ולה'יל. ואומר שהשיעורים האלה הא תשע ר' ל' בעוד ג' ועוד ר' עולח ט'. ועוד טפח שאומר על הדופן הג' או הר' אפיקלו טפח, הרpoon הוה אידי עשיראה כנ"ג המלכות לאשלמא כל חבורן לשיעור סוכה, כדי שייהי בסוכה רמו לעשר ספריות שהוא קומה שלימה וגב' ר' שיעור סוכה לא פחוות מעשר כו' כי לכל שיעור סוכה אפיקלו שיש לה ר' רפנות ציריך גוניה עשרה טפחים כנ"ג המלכות ולא למלחה מעשרין אמות כנ"ז י"ש לכ"א ספריות, והם ישובים תחת חיצ' תחתון דה' ראייא הכהר ר' ז' ואכתר הוה בח' או"ט מלון כורת והוא בח' הסכך שאם הוא למלחה מעשרים דאייה כ' בתר עליון לא שלטת בא בית עינא כי אין ז' מאשי אדר' ימא עלעליה מהצ' תחתון ב' של' שהוא הכהר כה' הכהר בבוד עליה הוא דאייא והנקרא שר' ולא ר' לא שלא תחשוב שمرבר בצל סוכת הריות דאגין על גוף משמשא כי אין הכוונה על שמירת הגוף אלא לאננה על נשמתה לא אהיו נחה החיזונים. ומביא ז' פסוקים ננד לבוש הנר"ן בצלו חמודתי וישברת נשמה חזקה בצל הוה ועי' היא מתיישבת באדם. וכחיב אשר אמרנו בצלו נחה בוגדים שע' הצל נשער

שם מייב' יצא מהפסקת הראשון של ספר בראשית עד האות ב' של התיבת "ובהו" והוא יצא על ידי חילופי אלף ביתה שוני. חרמ"ק בספר הפסקס נקבע כל הענין בהרחבה. והנה ידוע כי שס זה מועל מאד לעין עליית העולמות ולענין היהודים, כי בשעה שההדים מתבודד בשכלו להבין והיהודים מודמה בדעתו כאילו יצא מהאזור הגשמי הזה וכansas באויר בבח' ג' עון, אז על ידי סגולות השם הזה הוא כביכול מעופף מתוך באויר ג' ורואה בעין רוחו מה שצורך לראות ומשיג שם השגות נפלאות.

והעניין כי הפסוק בראשית ברא אלקים וכו', הוא אחד מעשר אמרות שבתס נברא העולם, ובודאי נרמזו בפסוק זה כוחות הבריאה. כי זה כלל גדול בכל העיניים, כי כל פסק שմדבר באיזה עין, נרמז בו השם השלט על העין החוא. וזאת לפי שהتورה היא שמותיו של הקב"ה בתורה ברא את כל העולמות, נקבעו שבתורה השמות הנרמזים על המציגות של הכוחות השולטים על הראשית נרמזו כולה. וכך בפסוק בראשית שמותם בו כוחות ושםות של בראשית שמותם וארכ' וכן ר' ר' של ע"ז את השם ואת הארץ הוא שאות הארץ שם שבו נבראו כדי.

גָּאוֹלַת עֲוֹלָם תְּהִוֵּת לְלִוּיָּם. לְ
חַיָּנוּ אֶתְּמָם שְׁמַדְכָּקִים
עֲוֹדֵת ה' תָּמִיד. וְהוּא שָׁמַר הַכֹּ

וְחַשְׁבָּעַם קָוָנָהוּ מִשְׁנַת הַמִּכְרָ
וְהַפְּרִוּשׁ הַפְּסֻוקׁ וְחַשְׁבָּן
עַם קָוָנָהוּ, מִשְׁנַת הַמִּכְרָוּלוּ, מִשְׁ
בִּיאַת הַמְשִׁיחָ בְּמַהָּ

פרק

אִם בְּחַקּוֹתֵי תְּלִכּוֹ. אִם זֶה, כִּמְ
הָאָדָם לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה
טָעַם רַק חַק מְאֹתוֹ יְתִבְרָךְ, וְאוֹ
כֵּן בְּלִי שָׁום טָעַם, וּרְאֵלֶן אִם חַ
לְעוֹלָם הַבָּא, וְהַן חַ"וּ אִם לֹא תִ
כְּלֹ טָוב, וְלֹא יוּכְלֶ שָׁום מְקַטְּרָגֵן

וְהַתְּהַלְּכָתֵי בְּתוֹכָם. פִּירְשִׁ
עַמָּהּ, וְהוּ פִּירְ
רְשִׁיּוֹתִי וְלִילָךְ מִכְמָם, רְאֵל אֲשֶׁתִּ
הַקְּטָן שְׁבָכָם גָּדוֹל יוֹתֵר מְמָלָא
בְּטוּרִי אָבִן לְמַגְילָה דָף י') כְּפָלָח
מַצּוֹּן

לָה: קָרְמוֹ בְּסֶפֶר תְּבַת גָּמָא סִק"ה. יְעוֹ
וּלְעַזְן זֶה פִּירְשִׁ בְּמַאֲמָר אֲסֹטָר הַכֹּ
לָא דְּרָשׁוֹ, וְאַיִינָם מְקַיִּים הַחֻקוּ
לָה. בְּמַדְרָשָׁ רְבָה פָּרָק לְ"ה סִימָן ר' יְאָה
אֲדוֹמוֹת) בְּרִישָׁא דְּטוֹסִיא חִוּרָא, וְלִ
סּוּמָקָא לְסּוּסִיא חִוּרָא, יְדוּעָ שָׁא
רְחָמִים וּמַעַט מַזְעֵר דִּין, מַשְׁלָלָם

לְבִסְכּוֹת תְּשִׁבּו שְׁבַעַת יָמִים. הַנָּה יְדֹוע שִׁישׁ שְׁבַעַת רְעוּם, וְזֶה פִּירְשִׁ
הַפְּסֻוק בְּסְכּוֹת תְּשִׁבּו שְׁבַעַת יָמִים, רְאֵל הַרוּעִים הַמְּאֹרִים כְּמוֹ יָמִים,
יְשִׁבוּ עַמְנוּ בְּסְכּוֹת, וְכֵן כָּל הַאֲרוֹחָ, מַלְשָׁן זְרִיחָתָ, רְאֵל יְוִרִיחָוּ הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁות
וְיְהִוּ עַמְנוּ בְּסְכּוֹת, כִּי תְּשִׁבּו לְשׁוֹן עַכְבָּה כְּמוֹ וְתְּשִׁבּו בְּקָדְשׁוֹ, וְאִם הַאֲדָם וּכְהֵן,
יְתַעֲכְבּוּ עַמְוּדְרָעִים וְכֵל הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁות וְהַבְּנָלָבָן.

פרשׁת בְּהָר

כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַנְיָ נֹתֵן לְכֶם וְשְׁבַתָּה הָאָרֶץ וְגוֹ. הָאָרֶץ הִיא
הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁה שְׁחַפְצָה לְעַשּׂוֹת רְצָוֹן קָוָנָה. לְגַד וְהוּ שָׁמַר הַכְּתּוֹב כִּי
תָבֹאוּ, שְׁתַרְצָוּ לְתַקְנֵן הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁה, אֲשֶׁר אַנְיָ נֹתֵן לְכֶם, פִּירְשׁוּשׁ אֲשֶׁר עַל
תְּנָאָיָה זֶה אַנְיָ נֹתֵן לְכֶם לְתַקְנֵה, אוֹ בָּאֵם תְּחִילָה, מַמְוָלָא וְשְׁבַתָּה הָאָרֶץ, עַל
דָּרָך (שְׁבַת קְדֻשָּׁה עַיָּא, יְוָמָא לְחַעַב) הַבָּא לִיתְהָר מַפְיעָן לֹו, שְׁבַת לְהָיָה
לְהַתְּקִוָן גָּמוֹר לְהָיָה לְכָבְודוֹ, כְּמוֹ שָׁאמָרוּ חֹזֶל (קְדוּשָׁין דָף ל' עַיָּב) אַל מַלְאָ
הַקְבִּיה עַזְוּרָוּ אַיְנוּ יוּכְלֶ לֹו וְתַבְנֵן.

וּבְכָל אָרֶץ אֲחוֹזָתְכֶם גָּאוֹלַת תָּהִנוּ לְאָרֶץ. רְאֵל וּבְכָל אָרֶץ שִׁישׁ לְכֶם אֲחוֹזָת,
לֹא דּוֹקָא בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶלָּא אֶפְלָו בְּחוֹן לְאָרֶץ, גָּאוֹלַת תָּהִנוּ לְאָרֶץ
הַעֲלִיָּה, הַיְינוּ הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁה כְּנָלָ. וְהוּ שְׁכַתּוֹב גָּאוֹלַת תָּהִנוּ, רְאֵל שְׁתַזְכִּיאֵוּ
כָּל הַנִּיצּוֹצָהָה הַקְדּוֹשָׁה הַגְּבָלִים בֵּין הַעֲכָבָס יְמִישָׁל הַגְּבָיִים לְמַעַלָּה, וּמַמְוָלָא
תְּהִוֵּה גָּאֹלַת לְשִׁכְנָה הַקְדּוֹשָׁה הַנְּקָרָאת גָּמָן כֵּן אָרֶץ. וְהוּ שָׁמַר הַקְבִּיה
לַיְעַקְבּ אַעַיָּה (בְּפִרְשָׁת וִינְשָׁ), אֶל תְּרִא מַרְדָּה מַצְרִימָה כִּי לְגַדְלָ אֲשִׁימָתָךְ
שָׁם, הַיְינוּ שִׁישׁ שְׁמָ נִיצּוֹצָהָה קְדוֹשָׁות, וְאַתָּה תַּזְכִּיאֵ אֶתְכָם מַהְקָלִיפָה אֶל
הַקְדּוֹשָׁה, וְעַל יְדֵי זֶה לְגַדְלָ אֲשִׁימָתָךְ שָׁם.

וּבְיַמְּדָר אֲחוֹד וּמַכְרָר מַאֲחוֹזָתָו. וּמַכְרָר לְשׁוֹן נִכְרָ, פִּירְשׁוּשׁ שְׁנָעָשָׂה נִכְרָ וּזְרָ
מַהְשִׁיָּתָה, שְׁעַד עַתָּה הִיְתָה לוּ אֲחוֹהָה בָּוּ, וְעַתָּה וּמַכְרָר שְׁנָעָשָׂה נִכְרָ, וּבָא
גָּנוֹלָ, הַצְדִיק שְׁנָקְרָא גָּנוֹלָ, שְׁגָנוֹלָ אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַקְדּוֹשָׁות, וּגָנוֹל אֶת מַמְכָר
אֲחוֹהָ, הַיְינוּ שִׁיקָשָׁר אֶתְכָה לְהַשִּׁיָּת, כְּמוֹ שְׁהִיָּה עַד עַתָּה דָבָק בְּהַשִּׁיָּת וְתַבְנֵן.

לְבָ. פִּירְשׁוּשׁ הַכְּתּוֹב כָּכָר נָאֵר בְּזָהָר, קְרָמָה לְאוֹשְׁפִיּוֹן תְּנִינִיא לְבָנִים עַלְמָא, וְהַרְבָּ זַיְל
הַוּסִיךְ נָוֶפֶר.
לְגַד. עַל דָּרָךְ הַבְּרָאָשִׁית רְבָה פְּנֵי חַיָּה לְמַה נִקְרָא שְׁמָה אָרֶץ, שְׁרָצָה לְעַשְׂתָה רְצָוֹן קָוָנָה.

גָּאוֹלַת עֲוֹלָם תְּהִוֵּת לְלִוּיָּם

אֲגָזָרָגָג אַגְּזָג אַגְּזָג אַגְּזָג

האנשיים מן הנשים אמר לאנשים השמים והארץ אמר כינוי לנשים מפני שהנשים הם
CKERKU שכן אמרו רבותינו (סנהדרין ע"ד ע"ב) אסתור קרכע עולם היהת.

אמרו חז"ל (יומא כ' ע"ב) שהקב"ה עון א' איןנו כותב עון ב' כי מפני שאחר שבעון אדם הראשון כולנו מתחים אמר הקב"ה אם מת אדם בעון א' יאמר אני לא חטאתי ומה שגור עלי מיתה הוא בשבייל אהדר ובשביל כד הקב"ה מוחל אותו וכן העון הב' העון ג' נכתוב בספר והוא תחילה חוכו והוא רמו בפסקוק פעומים שלש עם גבר ר' ל' פעומים אני מוחל לך אבל שלש עם גבר. דבר אחר פעמים אמרו חז"ל שאחר שעון הקב"ה לכל אחד ואחד וזה"כ זו הקב"ה בכללות החקילה ר' ל' הדור וגם עותה טוביה אחרית עמה שגם החטא הג' מוחל אותה וזה שאמר פעמים עם כל אדם שלש עם גבר שהוא בכללות כלם כמו שאמרו חז"ל (יומא כ' ע"ב) קרא הגבר בם) ורשות.

אנו אומרים בראש השנה (ב) ליום הרת עולם אם לבנים אם כעדים וכו' הילק"ה משב לנו בזה האופן ואם לא אני אליה כבודי ולא אדונים אני אליה מורה (מלאכי א') ר"ל אליה כבודי ר"ל (המ) מצות עשה שהוא ממש כבוד ה' ולא אדונים אני אליה מורה כי הם מצות לת' ממש מורה מורה של מלך שגורר לא תעשו דבר זה מפני מורה. הסוכה ציריך שיהיה לה ב' [דפנות] וטפח אחד לא חחות כמיין פ' זה רמו ביד הקב"ה שעדי טבות ימינו פשוטה לקבל שבים ועכשו בטוכות מהבק' ואיתנו כביבול בש�텝ול הוציאו
במיין צורת פ' והטפח.

ד' מינויים שבוללב רמו האתורוג דומה לחכם שלומד ועושה דוגמת האתורוג שהוא טוב למאכל וטוב לריח היחס דומה לחכם שלומד ואין עושה כמו כן יש [לו] ריח אבל לא טעם הוללב בט) הערבה דומה למי שאין לו לא תורה ולא מצות ג'כ לא יש טעם ולא ריח. והטעם ג'כ ברומו האתורוג דמי יקרים כמו שיש א' בעיר שיש לו תורה ומעשים טובים (האפס) איןו שהוא כ'כ ובכןמצו יותר הערבה מצויה בכל פינות דומה למי שאין לו תורה וכו' ורומה הקב' חצנו לאגוד הכל ביחיד כדי שהערבה ג'כ יהיה לה זכות עם השאר טובים. ג'כ האתורוג דומה לאש האדם לולוב דומה לברית מילת הג' בדי הדס הא' לידיו הימין הhab' לידיו השמאלי והג' לגוף והב' בדי ערבה לרגלים כדי שכולם יהיו יחדיו בשלום לעבד את בוראו. וגם רמזים כולם שהם שבעה אתרוג לולוב ג' הדס וב' ערבה לו' צדיקים אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד.

כ' פירוש על פסוק בס'(1)כ'(1)ת חשבו שבעת ימים וכו' (אמור כ"ג מ"ב) קשה בתחילת אמר תחכו לנוכח ואחר כן אמר כל האורה [בישראל] ישבו שלא לנוכח. אבל אמרו חז"ל שהקב"ה יאמר לו' צדיקים שישובים באצדו יחי' אתם תלכו לבית בניכם לსוכות שיישנו בחוג והוא זה שתנקנו לומר תיבוי אושפיזין וכו' שכונתם הוא לו' צדיקים ולهم אמרה הקב"ה בסוכות המשרו ואחר"כ בל בארכון נושא החזנות .

פירוש על פסוק יערף בmatter לקחינו וכור' (האוינו ל"ב ב') ר"ל כמו שהmatter יבא ביכיז' טורה כד לקחינו שהוא תורה שכתבה יש טורה ללימודו מפני שכולה היא סתומה תחול כטול כמו שהattle יבא אבל זמן ובלאי טורה כד תורה שבע"פ לימוד אדם בלאי טורה (ל). וגם כמו שהattle יבא בנהנת כד תורה שבע"פ יבא בנהנת דברי חכמים בנהנת נושאים (קහلت ט' י"ז)

(ב' כבש) הכוונה, רבינו מפרש הלשון יתדי "קרא גברא" (עי' רשי' בראשית ל'ב ל').

ל ראה דברי רבינו במקומו שוגם שם בחתמאת בקבומה זו נזכר נס נזעקה מקום ריק בכ"י ואפשר להשלים על פי הסברת.

כלוט פרי כי' למון ממין סס או כי'. וזה
הנוגה נזקן טל בטוק הטענה נתמר שרים
להרכבת מים כי הפליה נומרי אמרין עירנה
פונד דוד. וולע'ס גמטע' למין בס כי' נעלם
כימוי כוה (מן ח' טר זיד כי'). ונדר ער צו', ונזר
ו' כי'. ונדר ט' טז'. נס'ה טילה קין למין
הנוגה לוי מולס סכה. כי ביס קדיס נימע'
חליק. וזה מהמר אחיה כל יתלה יט להח' חלין
טבונס סכה. סרין זיה כי הפליה טיקיס צ'יס רך
מלק אהוthon פאליט. כי פאלינטה מינס הא מליח
חומה. וע' סוט למזר גיגרמו נחנת מלך שאה
חלק מהמנוס ייל נוכות נמי' פויס פכ'ן. ח'ט'
הכיאוג כי מלך ד' צמו יטקב חכל גמלתו וחונם
הכיאוג כי הפליה טיקיס אולדס רך חלק יהוד
מסלמי' בסס טרילן יונגה ויקאה סס ז' ימוסג
טל מלוות פאלינטה מינס כי מלך ני' צ'ס קראס'.
נולמ' אווח מלקון טרכ' נמל. חניל פום מל' חנייה
רוומו טל קלינגן טינגר ייח' עס טה' והמינס. ייס'
గלומו טל פאלידונג פאלקח ייח' טמאס וכטס בס
חביבה חמת. וכל פאלינטה מינס קראוס' מלך זאצ'
מלוחה הוחת מסלמי' ומלו' ווס יוכן לאחות לחוק
שיה'כ. וגס ט' מלך זה יוכן לאחות ואיזדק נמות
יעקכ' חנייו ע'ה צהמאל נ'כ' ואילגי' הי' מלך כי ט'
מלך יהוד מאלמי' יוכן נכו' נקייס כל הדרין'
מלוחה כהמאל פה' מלטה נוורת מזות. פטולס מל
הכיא' טמלה רומם לקלטנו נווע'ס למקון מות
המלכות. ומלוות פאלינטה מינס נ'כ' דומז'ס יהוד
עס כי' ני' נ'כ'. וואנג'ה כי פיעס לומז'ס לונר יהוד.
ולכן נולמר נספה'ק צ'ליר נברן טל הרכבתה מינס
כטולס יען כי טוכ' היה טוד הייח' מסככת טל
כוי'. והוליכת מינס בס צפ'ר נגס ציזען לו'ה'.
ויש לרמו נ'כ' כי החרוז' נול'כ' קראס' פרנץ' טילס'
כמאין נ'ס פטולס מודון כוה. (דר'ט וו' פ' נו'ז')
רמו' כי טוד בטולס וסור הרכבתה מינס להג' כס'.
ויליכס פטולס ורומז'ס לדנ' יהוד. וגס נזרוק' צאי'
מלוחה אווח נולמין נספץ' מיס' פטולס. וארמו'
החרוז' א'ס צ'ר'ס נול'כ' מרכ'ס מוכ'ס גאנט'
לקר'ס חני'ל ממו'ת כי פום נ'כ' פנין נורקה
צמפס'ז'ין מהון דב' נקנות המלון נקס' נול'כ' להז'
ולפנט'ם אוכס' נול'כ'. ולכן גוונין נ'כ' נספץ' האפנט'ם
מייס' ויליכס וכט' טס וכט' חמן לי' :

עמ'ה

וְשָׁפַרְמָנוּ לֵין יִתְּנַסֵּב נְטוֹרָק הַלְּגָן לְמַלְלִי בַּיִם דָּוֶר
לְכָהָר. וְסִוּסָּת כְּסֻוּסָּת כָּל יִסְרָאֵל כְּמַלְלִים. וְלְרִיכִיס
לְפִזְיוֹם גְּמֻנוֹתָה יַוְתִּיכָּה וְלֹכֶן כְּמִיחָק כָּל כְּהִזְוֹם בְּפִירָהָל
יַטְנוּ בְּטָלוּתָה. וְלֹכֶךְ נְסִילָהָה הַוְנוּ לְרִיכִיס כָּל כָּל
סְבוֹב כָּל מְעִילָּיָס טִיסִּיָּה לְנוּ נְמַה וּמְנוֹמָה וּיְקִיכָּה הַמָּן:
וּדְהִיּוֹת חָרֶךְ סְמָתָה. יְשַׁׁלְמֵךְ מְרוֹדָת הַלְּגָן הַלְּמָרָה וְהַ
כָּל הַלְּגָנָהָה רֶק נְסָכוֹתָה. וְנוֹכֶל לְוָמֵר דָּהָה
מְרָמוֹנוֹ לְנוּ זְלִירָן לְצָהָמוֹן מְרָיהָ מְרָסָה טְמַכּוֹת מְפִי
טְבִיעִים טְלָלָה מְכִפְרִיסָה שְׁעוּתָה פְּהָרָס. וְזָהָה מְרוֹמוֹנוֹ
נְתַגְמֵת הַלְּגָן הוֹצָאָה נְכָ"ה יוֹסֵדָה מְרָסָה טְמַכּוֹת
לְכָרְמָלָעָה וְדָלִין:

תעריב

ולקוחתם לכט ניוס הרכחון פרי פין כור כופת
סמליס וענף פין ענומ ועניכו נחל
כרכני. גרא לא נצחר מה טכטוב ניוס אלחחן ולח
כממתה עטב לחרוכ כמו בכל מקום. אך רומו כה
שי ניוס דיק יומל ודיניג הנקט מגלמס חט כל
כםפטיניס ומקטפליניס ע"י סלהרכנעה מיניס טהנו
ונתמים לטלטס בתגسطו. וכחומר הוקי'ק כפ'
יעיניס זלינו מני קרייכ. ווס כה נדרמו צו
ספוק לי חוכת ניוס הרכחין פלי' טלטס גמינו
בלר". לפזרות טמלחית סדר מיליט חמוץ נו ניוס
הרכחון נחצלי. וגט כטוט ממלייס הו מלהון יספה
א. ומתריס פוג מלזון מלירות כמו ממראים.
יעו שיטר וטכט מלהנו למ סמקעריגיס גנורמייס
ליריות (ענץ פין מכו"ת טוליס בנים מילין מליין
דרהון^ל) ועניכי נחל רומו נמס פכמה נחסלי^(ל)
א. מלגען להן וכו' יקרים טוליבי גמל. פכוונה ע"י
עכני נחל האפר יעלו כי ישראול יתכתבו בעורבי^ל
ב גדרומי לנטה". וענוי מליחת בר' מיניס יסיל ד'
בלך מעלינו כל הנזרות הגראות. וויה' אך פוג
לנינה וטלהון לייכ:

ליום ב' דסוכות תעריב

שְׁלַש פצמייס בטינה ורלה כל זניזך וכו' נמקום
חדר ינמה. (כלווער קפה נמה דכטינ
חדר ינמג ולען חדר נחר. גלען האיזט כנד נחד
מקום. אך גלאה כי נא לאזרות לנו כי בכל מקום
טוחחפסטו וויטפלו יחד נדי טרולל ביהמת וכונממייס פאו
זאמקיס חדד יתירה פקצעה פיגיימו וקורטמו ווילו
עליגס יומסיס היכומג הייך נמאטמ יוו. כמתניין
טולען

אַבְטָן רִומוֹ מֶלֶךְ אֲכִילָה פְּקוּדָה סְפָט חַיְתוֹן
צָלָהָן. וּמְרֻמוֹ אַמְּנוֹגָן טְהִירָה סְלִיכָן הַלְּוָסְפָּוָן
לִיבָּנָן גְּטָבָס וְחַמְּכָ' כָּל הַגְּהָלָת צְרִיכָל יְסָבָן נְסָכָם
וְיַעֲלָל נְוָמָר נְמָרָת טְוָונָה סְוָהָק כִּי מְלָיָן יְדָם כָּל
חַיָּש מִזְחָלָל עֲכָנָר יְצָטָה הַלְּוָסְפָּוָן טְוָינָל לִיבָּכָ
נֵס הוּא. כִּיְיָוָן כְּדִינוֹן לְיַעֲנָם לְסָסָכָה יְנָנָת נְמָלָמוֹ
חוֹמָה הַמְּדוֹרָה סְקוּרָה טָל תְּזִיקְטוֹן דְּקִיָּוָן כְּיוֹס
אַכְּרָזָן יְלָכָב לְנוֹ נְמָרָה סְמָפוֹ טָל הַגְּרָכָס לְגָלִים
אַחֲרָיוָס לְצָלָאָנוֹ וְכוֹוָמָה. וּמוֹ וּוּטָה סְכָנָה גַּם הַגְּרָכָס
מְבָנִי עַיְבָּה סְמָנוֹ הַלְּפָטָחוֹ מְלָגָה בְּיוֹס כְּדָחָזָן.
וְכוֹן בְּיוֹס פְּטָעִי יְלָגָט בְּמַלְאָה מְרָחָה אַגְּנוֹרָה טָל יוֹחָק
חַכְּמִי לְהַחְנָנָה גַּדְרָיו. וּמוֹ יְסָכִין נְדָעָת סְכָנָה
כָּל יְחֻקָּה לְבָנָה אַחֲרָיוָן בְּיוֹס קָנוֹ וְכוֹן בְּנָהָר אַמְּסָ
יְנָנָת נְמָלָמוֹ סְמָרוֹת טָל אַגְּמָה אַרְוּסָים וְדָלָן:

א' במכות תשבו שטוכן מל חכנן קדישין.
ולmesh נלחר נמכות לבעון רעיס. יט לומר כדרון
מבחן למךן שטוכין מלך הגר נאשכ טל טלחא
לכטיר מטה ומוכנוו כלל דרכ. אולס ח'נו מכונין
לטוקין אויש נמקומו פטוח יוצב פלוי תמר. רק
ניהם כ' אווח כוילט טמו לפלאין קלן. וקס טה חולק
ל כטר שטוכינו גראח וגאות יוצב כללו דוגמתה אין
וכל נאכין כלון כהכאנן קדישין הייטפזין מילחן ביזט
מכהען חנרכס ח'נינו כווח אטוטסואו יוצב גראח
וכל גאנטן גלו. ובזוס פטני ילהק נירין לאעכ
ברדא. וה'יך צחליך לו אווניקס ח'נינו האנידר נסיכמי
מקיים פטלאין טל לטיטינו גראח נמקוט טאיו יכנ
סע גאנלא. ואווח ילק לנטן מל נאל אין זה דרכ
אכטער. אף סוו סוקן נסיכם ילהק ח'נינו. וקס
ילתק גראח ובאל סהונט מוי קאדר. וכן כוות האטלי
הוילכין גוילך לטלעם יונקן ח'כינו ואווח יונק גראח
וון נאחל טימות. ולכן חייני נטוכות חזנו שטע
וימיס פאהוס האגנצה ימיס יוטסיס היגנותם הקזרוקים
כטליים ארבנה כה'ל ור'ן :

א+ כל הארץ ניכר לנו כסבירות. כי יוזט
בازן יסינה בפירס הולן למלי כית הור
בלגיה. וקצתם כי כתלויות יין כלגמ כל פעס כמו
הברזיל קיון כלגמ כל גני. והנטמה טריון נרףך
גריבס מס' במחטה וביטבם הזוטה. ואח מי נראת
חביבל מטען או כל גני לינו מתנגן כמורו
ברלי. ימן כי ארוח טאנצאו כי און הצעיג ימצע
כל גני טל סרו. וכןן לירק לסמור ארוח מהר
כל יתכלג חיו. ווגמתה כן המלכית טין כלגמ
קאנז אונז אוחס ולך לירק טיאן כמנוחה ויבונן.

רפח ערבות סוכות יטבולי במקואה לקבל שפע ממש ע"ב כס"א גימ' רג"ל וחיביב לטהר עצמו ברגל:

ל רפט א/or החג הקדושילך לסתוכה ויצוחה להביא כסא ומעל מפואר על גביה לזכר ז' אושפיזין עילאיין קדישין מעין דוגמא שעושים ביום המילה כסא לאליהו הנביא זכור לטוב וכותב

אצבע קטנה

רפט. לזר ז' אושפזון עלאין קריישן
וכו' נ' ב' עמ"ש בוזה"ק בפרשタ אמרת ת"ח
בשתה דבר נש' יתיב במרורא דא צלא
דרהימנותא שכינתא פרטא גדרפהא עליה
מלעילא ואברהם וה' צדיקי אחראין וודוד
מלכא שיין מדוריהון עמיה הה"ד וכור' וופק

המעות ובידי דלקotor אחר הירור מצויה
עם"ש הרב בית השואבה ז"ל בדצ"ב ע"ב
מאות א' והלאה.

שעריה הקודש

מן חיל"ה ז"ל ה"ל נ"ל נ"ל סכתת
שצרכך שטחה סתמהות מוכן מזב גס
בעו"ה ז, קוו"ל מה לדינה במק' ז"ק
(ז' ט' ע"ז) ה"ר זילע כהילור מילוס עד
שליטים בגמיה, ע"ז צפרא"ז ותוק' צמנועה
הממי מטה מטה דרי זילע עד שליטים משלו מכון
וחילך מטל סקט"ה, וע"ז צפרא"ז ותוק'
למס ציוקיף כהילור מילוס יותר על שליט
יפרע לו קה"ב צחיו כהילר כתיפות
געו"ה ז וככלו קיימת לעו"ה ז, ע"ז
טמוק', וזלו ככ"ל כוון טמוק'ין כקף גס על
הסילו מילוס, זאו מופת מותך סמכייס
המיהו צטמחה לנו רק לפוק נועל סתמה
מענילו, להל"כ לנו כי מקיים סתמה לנו
בנתמאות כקף ולע' כהילור, מ"ז מאנט לנו
קה"ב גס בעו"ה ז צפירות ככ"ל:

רפח) סנה מגולל מעלה של הצעיר
כמוקה עיי לעי גות קלן:

רפט) מעכין ה喬וב למו צפיו
הלוופיז עילאי ני' צוס'ק פ' חמור ל'

שׁוּבָה" ג, פ"י צייר במחמת קמאות גודל כל כך ממה שצמם סוללת מכל התענוגות שיח לו בעוט"ג, וגס חמץ סמלר"ז ל' כל מה צכס צוילעטן כפלה בקווות סתווה וככואה ביזמיג, זה כי צענזר מה טפי צמם מיל עטיפות קמאות ועקבו צמלה, וח"ל מין מיל"ה ז"ל מוז צפלו טפיא ל' דר פ"ז יתלהצ בעטיפות קמאות צלהכת ט', כמ"ט צוזה"ק כל פקולח לדלא הייאן צלהנו ולחיינו נלו פקולח סיון, וכטהלפהות ולצקות ירגים סוללת כל גoso טהלה רומניות כי', והמיין ז"ל דתקב"ה קווע טכער על בצתמץ שצמם קמאות יותר מסמאות עטמיה, וככבר פיליטו כת קוקולדזין מהימר ז"ל גודל קאכטה מיניעו סוח' צצמה מיל בעטיפות קמאות כמושך צלל וב', יותר מייל צמיס, כי צצער קמאות רוח' חוכל בעוט"ג וסקלו קיימת לעוט"ג וסלי זה מצונצנה צצמה קמאות להילט מצומען צופרי בעוט"ג כי', וחשו יגוע כפיך סנקה צצמה קמאות כי מהכל בעוט"ג עכ"ל. וח"ל ללבני

סְבִיבָה וְעַמְלֵיכָה בְּבִירָה מִזְרָחָה כְּבָשָׂר וְבָשָׂר

Digitized by srujanika@gmail.com

ר>3&> מ>נ> פ>א> ר>נ>

בזוהר הקדוש Dai לא מתקנין ליה כסא לא אתי זאת הייתה להחרדי בולדבר ה' להזמין כסא לו' אושפיזין עילאיין קדישין וכל לילה יאמר בפה צח בסוכה עילו אושפיזין כוי ויקדש ויכוין בברכת שהחינו לפטור גם מצות סוכה:

ראץ יכוין באור יו"ט של חג לאכול כזית בסוכה לשם חובה וע"כ בצדית המוציא תיכף יכוין לצאת י"ח ולקיים מצות אכילת כזיות בסוכה בלילו הראשון דילפינן ט"ו ט"ו מחר המזות:

אצבע קטענה

רץ. יכזין באור יו"ט של חג לאכול בזית בסוכה לשם חובה וכיו' נ"ב ש"ע סיתרל'יט ס"ג וז"ל מורים זיל' בס"ה אבל לילה ראשונה ציריך לאכול בזית בסוכה אף אם גשמיים יורדים ועמ"ש בערך השליחן ז"ל שם אותן ז' ובמ"ש במחביב' זיל' בקונט' א"ה הביא הרוב זכרו לאברהם זיל' דף ס"ד ע"ב דעתך שייאכל בל סעודתו בלילה ראשונה אפילו יירדו גשמיים ע"ש וכותב רבינו ז"ל בברכ"י אותן ז' וכן בליל יו"ט ב' שכבר קבעוה חובה וכיו' אף דרב Kleinן בקידושה רצוי מעשה רבי היבא החמי זיל' בפ"ג לדסוכות והמנורה בסוכה ש"ע סיתרל'יט ואנשי מעשה בכבודם ובעצמת מתוקנים ההנאות בסוכות ומתקנים להודלק ז' פתילת לבבוד ולתפארת זו אושפזין וכיו' החמי זיל' בפ"ב דסוכה ומ"ש ריבט זיל' ויידיש יכזין בברכת שהחיהיט לפטור גם מצות סוכה ש"ע סיתרל'ם ג"ס"א סדר הקידושין קידוש וסוכה ואח"ך זמן לפני השזון חורב על קידוש היום ועל מצות סוכה ע"כ ועמ"ש שם הט"ז סק"א ור' בברכ"י זיל' או"ב וג'.

שער קדש

בצ"ו ע' ור"ח קי' ק' במצג"ה צט צטס
תכל"כ"ז, מ"ל נ"מ צ"ה לטענת טהין מורייך
לתוכול צוקוכת צלילמה תכליה אוננה רק כזיות ותול
צ"ה ר' פקעולה כו', עי' מ"ט מרין צקפר
הכממל ממחזיק ברכבה קי' תכל"ט צקוכותן
וחולון, צלילמה תכליה אוננה מורייך לתוכול
צקוכות כל פקעולה ה' מס' ילו גטמים,
ומלינו יולוך צמה צהובכל רק כזיות צקוכות
ע"י' ס' צהובך צטס ק' ז'קו ה' מס' ילו וגטס
ס"ל"מ, (ומזה כו' מוכחת מגולגה למ"ז עטן
היכאיס טהין עוטין רק פקידות ה' מוכלאן
ליק כזיות צקוכות, וטהר פקעולה
הוכלאן כזיות ה' מס' נ"ל ילו גטמים,
ל"ט(ב):

ק' ג' ע' ז' ז' כל סוי עיל' דצ' המונען קצ' זקסונָה, פּוֹסְמַלִּי וּקְלִיסַּעַלְמַתְהָלֵךְ לְקוֹכוֹת מְלָגְגָה וּמְמָלָגָה נְזָמָן לְמוֹטָפִיזָן, מְקָלֵל פְּטוֹלָם וּקְרָלִיסַּעַלְמַתְהָלֵךְ וּמְבָרֵךְ וּמְמָלָגָה זְקוֹכוֹת תְּצָצָעָן, נְיָצָעָן מוֹטָפִיזָן עַלְמָה מְיָצָעָן תְּיָצָעָן, מְסִימָמְנוֹתָה מְיָצָעָן, מְהָיָס יְוִים וּמְהָיָה זְכָרָה זְכָרָה מְוֹלָקָה זְכָרָה חֲוָנְקִיסָּה יְשָׁרָלָה, לְכָמָעָן כִּי מְלָקָה זְעָמָנוּ יְעָקָבָה מְלָאָמָן כִּי עַיְיָעָן צְמָעוֹרָד :

רץ) כ"ל מכו סהמגילה פסחים שיריך
המכלול כלילם פלהטונא, הוּ מ"ע מס"ת
זש"ה ה נגיד לכוזן נחמת צה יול"ה, כילוע
סמלות דהויליגת נחליקות כוונה נחמת, עי

לערנען, צו דיר קומען זיין אונז אונז, מעגסט דו זאגען". (מובא בהקרמת ספרו הרוי בשמות).

*

בְּסַא הַאֲוֹשְׁפִּיָּן

7 מנהג נוסף שנתקבל בהערכה רבה בכמה מקומות להכין כסא של כבוד מיוחד בראש השלטון בתוך הסוכה [אוושפיזין שטוחה] לבבודם של האושפיזין קדישין הבאים לשכון כבוד בתוכינו מדי יום ביום חג הסוכות.

מקור למנהג חשוב זה מוצאים אנו בדברי מרן הגאון החיד"א זצ"ל הכותב בספרו עבוריות הקודש (מורה באזבבאות רפ"ט): "אור החג הקדוש ילק לסתוכה ויצוה להביא להבייא כסא ומעיל מפואר על גבה⁽³⁸⁾ לזרך ז' אוושפיזין עילאיין קדישין, מעין דוגמא שעושין ביום המילה כסא לאליהו הנביא וכור ליטוב, וככתוב בזוהר הקדוש דאי לא מתקנן להה כסא לא אתי, זאת הייתה להתרדים לדבריו ה' להזמין כסא לדי' אוושפיזין עילאיין קדישין, וכל לילה יאמר בפה צח עולו אוושפיזין וככ"ו".

על מנהגו של החיד"א להכין כסא לדי' אוושפיזין מסופר: שאיש זקן אחד חסיד וירא שמים סייר לפני הרה"ק רבבי מנחם מענדל מרימונוב זצ"ל כי ה' מכיר את הרוב הק' החיד"א זצ"ל וזכה להיות בהיכל קדרשו בחג הסוכות, ושאל לו הרה"ק רבבי מענדלי ממנהגו של אותו קדוש ה' הרב

³⁸ על דברי פמ"ל סוקף הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל נקבע מועד לכל מי פ"י י' לת' ט: "זוממיה לי מילמל טממי נינלוות וממין מלהניין" לשלמן לili פמ'יס, דס'ינו מפה לוייכס (מה עט"ב) וגס מכקה נקעה מרכומו, ווליך גם מקנו כמו כן ליטן כמה צל צבעה חותפין עילגון קדישין, ונמכן מועלם מוש לדמי למלוכוי, ולפי יעוץ הסוללה ממוקל ומגן וצל סגנון מה ימן ומה יוסיפ' זא, כי נמס נמס טוקן, ומפני ער"ף וימנו צמפלו"מ מדניזים למלים דהין ננטכין... ותנו זא שטום לדצל מוש, ומוי שטפלו נטום קם מהליס יקן כל נכו לטום פלא זכלו צבומו למם לה קהלו"ו.

ולתי לפשפש,
ולא מצאת
בר הוא, היה
יום אורח עני
בל זה: "רבונו
ר' ארון ה'" עני
לחוך הסוכה,
בי אליעזר וסיא
עד הג"ר יעקב
ז"ק בעל ויוטב
עודה, כי ידוע
חלקים לעניים
לחן חמיה, אף
ומו אינו נתן
והшиб לו רבבו
כ' אין אורח
ו, מ"ט זצ"ל שהי"
עמד משתוותם
צ' צו גאסט זאל
ובכל קם מכסאו
וון מבעסדרמן
תלמידיו הגאון
ו קאנסט דאן

ט פְּרָדִים עַיְזָר

סְנָתָה - ٢

רַזְוֹן וְרַזְדָּר

כְּלֵי צְאַק אַיְזָר

חַרְבָּאָר גִּיכָּה וְכִי אַיְזָר זְבֻזְגָּר גַּרְגָּר

וכן ה' המנהג אצל חסבָא קדיי להעמיד כסא מיוחד בסוכה עבור ה'

העמדת ז' כסאות

הרה"ק מראפשין זצ"ל ה' נוה הסוכה לכבוד ה' אוושפין, והכסאו עליהם איש כל ימי החג⁽³⁸⁾. וכן נ

כמ לעמו אל ה' קדאי פיס ע"ד שופטינו טאג לאעמיד עוזר קומפקיין, ווינס לו ו' לאות מניינ' טרולן. וקייל עוז מרן זצ"ל סל"ק קוטינו נטע פום על כטט קומפקיין מיט ד' קומפלח'. מותין צל טולן ס"ג פ"ה ע"מ דומהו זה מקופל על דורה"ק רבי סגולות מגן הרה"ק רבי מאיר ז' מפר סלה"ק רבי מהירין צל' טם מלוד וגונעט קומפקיין. ומחר קעודה צלו הניטים רניז'ה הווע מלון חמס, וכטול חותם ע"ל מה ולמה סקדות וצ"ל קוטינו בין קומפקיין, ולו צלו סקדות גל' מילרין על מקומו אל מהמו, בין קומפקיין, גאנדרה וגטמאה, ה'ל' צפאל וגנדרה גדולה, ליין וויקט ניקטן, נעלטן לי' הווע געפען' קוויטען ד' קומפקיין, סיינט לי' ער צוין צליינט סטיטיס מירוב פעד ומולח טסי' לי' מרכז, ר' נעל פטיטיס פטיטו לנו.

קיטיפר ומתר הרה"ק מליפקא פירט בעיי טרומן, ה'ל' צל' צ' לי' לו קומ' סלצטן וווע' שוקוט בעיי פפלמו, חמר לי' יין טאיו ז' לי' לער בעיי'ו על הניטים מיטרלן, וסלא' ז' קאקר למנהג העמדת עכל' קומפקיין⁽³⁹⁾ רבי אליעזר מדזוקוב זצ"ל: גאנטס מוו

חיד"א, וסיפור לו כי בחג הסוכות בכלليلת ה' מעמיד ספסל מיוחד עבור האוושפין. ואמר הרה"ק מוחרא"ט מדרימנוב זצ"ל: אלמלי לא בא להז העולם רק לשמע זה הסיפור, ר' לו. (הובא בספר באור מרים על טעמי המצוות לויינטி מצוה קכ"ב).

גם הרה"ק מצאנז זצ"ל מזכיר מנהג מקובל זה בספרו הקדוש דברי חיים (שם) בתר"ד: "ידעו שאבות העולם מה האוושפין הבאים לסוכה, והנה הן אמרת שבאים האבות מלובשים לתוך הסוכה וכਮבוואר בספרים הקדושים, ומשום הכי מזמנים להם מקום" ...

ואכן, כך ה' המהגו בקדוש של הרה"ק מצאנז זצ"ל להעמיד כסא מיוחד לכבוד האוושפין, וה' מזהיר לחסידיו בעית שנדרחקו סביב לשלחנו הטהור בחג הסוכות לביל ייחפו את כסא האוושפין שהכננו לכבודו⁽⁴⁰⁾ (דרכי חיים).

³⁹ מעין לעין נקבע ליכט קומפקיין' ה'ל קומפקיין, סיפר מרן רבייה"ק מסאטמאר זצ"ט, אף הרה"ק מצאנז זצ"ל נעם עריכם טלטנו טנטול צל' קני צל' קות, ציקט ממיל עילא נסיאם צליין קומפקיין, נקהל קלינה טים קומפקיין צל' יומק ה'ל' ס' צמדמו מלט גנורה, חמ' פמק יומק, וממיה קמיה ליזה קינ'ה על מה לאקפיד עליון, וכטול ר' צוות ציט לו צווע עניין טמיר ווועט גזוז מעל גזואה. ונלהט האטינס צל' צ' פוכות כלא'ר נכטם קלה"ק סלצט' פיס' לנטו נלקט על סיין, נמהו דומק גזול בין קהפטיס שעמדו מלטוי מון, וגס הרה"ק בע"ל קדוות יו"ט מסוגות זצ"ל עמל צט, נגידטו נקיות פמי לעמיד מלטוי סכמה אל צו ס"ה' נעם עריכם אטטן, ונגנ'ל קדום סרכ' נטלפה ידו צל סה"ק סלצט' מיס' סטטזיך נכל' לה' קומ' צל' קידוץ על' דיז, ונטפק קומ' יין מן הטעם על גלימתו סטטז אל מון ס"ה' וענ'ק, מי עטה זטט, וענ'ס לו צו סה"ק רבי נילך מג'לען: לדין ליפה'לעט סלט דעם גאנטן' טנטוב טמגנדל ה'ל' ממן' דטמיס, מען ווועט דעם דלטן גאנטלען עד פ"ה. וכקדיין' טיגודל חיימה לנו' גרא מנקומו לוון לסוכה, לי' רוח מבקפתה מון ס"ה' ווועט' כטנדע לאס"ה צל' צמיכין עטה סקליז'ט דנ'ר זה, ווועט' לי' ע"י סטטיפה, נוה לאטזיל למ' סלי'ט למקומו, וכטחוא פקידיז'ט למוקומו הקהיל' לרשותו ולפי'טו צדנ'יס רלים, ליפה'לעט, מײַן ליפה'לעט, ה'נו מושגיס עלייכע ליז'ן... ולט

וכן ה'י המנהג אצל הסבא קדישא מרודושין זצ"ל וצאנצאיו אחוריו להעמיד כסא מיוחד בסוכה עבור האושפיזין. (נפלאות הסבא קדישא).

עד עברו
בא לזה
מי המצאות

יש דברי
لسוכה,
בספרים

איך כסא
לשלחנו
כבודן⁽³⁹⁾

רביהה"ק
ר' צלול צבי
מק' מ"ע"ק
גளוי, וכולם
ב' קומות
ן קהקדיש
קס, נדרכו
נדמפה ידו
ן מן סבוכ
ג', ונעם לו
אצטמו חליו
ז' מיס, מען
ח'ן לטוכה
ט' לבך וא
ונמו בטහיל
ד'..." ונה

העמדת ז' כסאות

הרחה"ק מרודושין זצ"ל ה'י נהוג להזכיר בכל ימי החג ז' כסאות בתוך הסוכה לכבוד ה'ז' אושפיזין, והכסאות היו מכוסים ברוביד אחד, ולא ישב עליהם איש כל ימי החג⁽⁴⁰⁾. וכן נהגו אחוריו בנו הרחה"ק רבי יעקב

نم דעמו כל ר'ה"ק שלצבי חיים עד קהוטפין טומבל' פוך פכם קמיימד שניגר לסעניאל ענזור קהוטפין, זוניס ומש גרא כען מיליא, שבקמין מה מלמייז שאניג פדי"ע לאיום מיניא יטלהן. וסיפר עוד מרן זצ"ל קהוטי הקדושת ר'ד"ט ס"י חומצ'ה: כתמןן סל"ט קותצ'ז נקס פיקוק על קמל קהוטפין יהלט נך ור' מער גנטעטט מיטץ פיות ווי מיט ד' רקפלס'. (מוחשן אל יטאל פ"ג פ"ה עמ' 172. גוזם יטאפע פ"ה חומ' ס"ט).

doneha לא מופיע על הרחה"ק רבי צבי הירש מליטקא זצ"ל צבאי נפג ספיקותן של הרחה"ק רבי מאיר'ל מפרומיישלאן זצ"ל ובגלן רהאנן כל חאג'יטס פאלס"ק רבי מיליל'ל דלא צטט מלוד וצונז'ן נך, וסוקיב להם סה"ק מליטקון על ס'ק'ה צל קהוטפין'. וטמאל ספיקות נחלו הנזיכ' רביס אל סה"ק מליטקון וונמאנו נו צלוס, ומקרו ולכטו הוטמו מלון מהט, וטהל חומט על מה ולמס מסס ווקליס חומייל כל קך, ווועטיגו שען שארכ' ספיקות זצ"ל קותצ'ז צין קהוטפין, ולחו כל אולד ווועה לך. ואנה גס בליל קהוטיגו רבי מיליל'ל על מוקומו צל חומט, צין קהוטפין, חאנל רבי מיליל'ל ג' ס' יונצ' עטה כמו חומטן צמלווא זטממה, הילג צפאד זטמלווא גולדא, וגנטיס טמאליל קריס"ק רבי מיליל'ל נגעט: ער'ך ווועטיגו נטען, ועכטן לו' הווע געפעלען לדעם דלוועגען, האטן מייל טאס געוועטן צוועטן ד' קהוטפין, סיינט ה'ז עאל צוין צרייט צייח' זיך, מועלך לנך כמורלה טמיס. הילג נפלנו פאצ'יס מילז'ק פה'ן ומורעל טס'י ל' מילז'ק, ר' מלדכייל' קרטעמעיגער ז' ז'י. ואטלגה צילז'ו נפלו על קהוטיג'ים צאטפרו נך.

סתיפר ווּם הרחה"ק מליטקא פילס כוונמו, כי ציללה הרטהוינה ז'י מלוד צטפנות בעי' עטמו, חאנל צילל ז' טי' לו קאמ' סלהט פדעט, וארטס"ק רבי מיליל'ל טרגיט גס צוא, ומה שאותה צעדי' מפלמו, מהר כי יען טסי' זומקיס מומז צבעת טמפללה, וווער צלנו כי למא ירע בעי'ו על הנזיכ' מילטלה, וטהל נטטפנן צל פהט. (וועי' ריש' וטועג עמי').

⁴⁰ נקאר למינdeg העמדת 'קמל קהוטפין' צל סה"ק מליטקין, סיפר צו' הרחה"ק רבי אליעזר מודזוקוב זצ"ל: שעולס מקפליס פלנ'ס מילס נפלנ'ס מה' זכי ס'ק'.

לעשות להם מצע כלוא מרוחני ובטעם מנהג זה כותב להסביר דבניהם על תיקוני זהור (תיקון כ"ב ס"ה המkommenות האלה). לנשומות הצדיק וכוי למוטות ולכטאות הם צריכין, והן דהאי עולם האם רוחנים בודאי.

אמנם הנראתה בזה הוא, הלא ידע כסא לאליהו הנביא זכור לטוב בעה שצורך לומר בפה קודם האמלה זה וזכור לטוב, וצריך לנו לדעת מה איז הוא כי אליהו זכור לטוב הבא בעה רוחני, ואיך ישב על כסא הגשמי, על אמצעי כולל מגשמי ורוחני, כדי שיש הגשמי הזמנה וזה של זה הכסה שיוצא מפי האדם הגשמי יהיו אמצ הזה של הזמנה יתרהה מצוע על הכס צרייך לו הזמנה בפה כדי שתיתהזה רוחני, אך הוא גס ועב, וישב עליו... לילה שם מוכן כסא לבבוד שבשנאמר כל לילה בתחלת ניסתינו? שבעה אורשפיין על אין קדרישין, בו

נדות לבבו

בנוסף על מנהג הכנת כסא מיוחד גדולי המקובלים גורי הארין"ל לבמו של המאוורות הגדולים הני אורשפיין

ממעליין זצ"ק וצאנצאיו ה"ק⁽⁴¹⁾, וחתנו הרה"ק רבינו אשר ישעי מראפשין זצ"ק⁽⁴²⁾. (כל הקודש מנהגי קודש אות י"ג. נור הקודש מנהגי חג הסוכות אות פ. החכמה מאין עמי קמ"ג).

אמירת 'זה הכסא' בו

עוד מצינו נהגים אצל כמה קהילות הספרדים לומר בכניסתו לטוכה בשימת יד על הכסא של כבוד שהכינו לכבוד האושפזין קדרישין, אמרה מיוונית אחר הזמנת האושפזין 'זה הכסא של שבעה אורשפיין על אין קדרישין', כמו שנוהגים לומר בברית מילה 'זה הכסא של אליהו הנביא זכור לטוב'. ל

הכל חי ולמיין לך אלמת מופמים דעתני, והוא מלמד מכם. פעם צללו רחנן כל טה רקוכות נפחים ולוונום סטמייס וירל גפס צוטף מוק מלהוד כמה שנות לרופות צלי גפקק, לדלגןן נפץ צני ברולן שאצטמוקון נקיים מנות טוכה למקונה, ווין מל' יסס, חי' זק' סטמונצ' ופקע צצית כלוך וטוג צנער גדור, ומפעס פענס הקטכלנו נעד סאלן וויליאו שאגקס עדין מל' נעלה, כתגעטה בטעה מלהומלה ציומל וסגס שעדיו צומף, חמל לבי' סק' פהLOSE, פלינו סכל, סכח נלה נטוכת נולכלן שבודם יו'ט, כלנו סטמונמו מלכני סכלמי מוכניט, הצל פלכו מהרוי צלי קוטיות, חי' זק' געד למן טהoca, ונעל האט סכלל סמייד צסי' מכין נסוכה לצודו הלאושפיין, וסעמילו זכוכה, וטמר: 'עכטיו חי' רו'ס נלהות האס ירד גפס', ומיל הפקין בגקס לגמרי מלדת נסוכה, וגס שארטיו צעינוי סטמונות נסוכה מטהון עדין סגס צמוקפ, מל' צטמן טהoca מל' ירד טיפח לחמת, מהר גמל סקעולה נו'ה חי' זק' לאו'יה כל מתקוכת, וויא ציילו כל סטמוניות טהכלנו מהנו צימל, וצלהלינה לאם חומי צימל וייל מון נסוכה, וגסומתו קרגע מיכף ניתך חלהה כל הgasט צמתקן למלטה מן נסוכה, צטמעלכ טס צטטיל כל חי' כל זון סיומו נסוכה. (ל) כל קדושים טיפוסים וטימות קודש עמי צפ"ג. ויע"ק עוד גילם הדרת קלה נקיוף זה. רלה נספלינו פרק י' העלה.

⁴¹ ומוקף על כך נכלו הד"צ רבינו יצחק ממעליין זצ"ק: "עד צנום רטמלה מס כי נטול הצלינו עוד מטלה מהט מלהו סדרניא צטמאלן בון כמנה יולטיס". (מי הקודש טט).

⁴² הצל טהר צנוי כל סק"ק מלולפץן מל' נאו מהליו כה, רק מתנו הד"ק רבינו אשר זצ"ק מראפשין זצ"ק. (ומכמה מלן טס נסס גיטה'ק ימי גמק מטנטזין זצ"ק).

ישראל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׁמָוֹת בְּבָבֵם
לְכָל־הָבָרִים אֲשֶׁר אַנְכִי מַעֲדֵ בְּכֶם
הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּצְוֶם אֶת־בְּנֵיכֶם לְשִׁמְרָה
לְעִשּׂוֹת אֶת־פְּלִדְבָּרִי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:
מִכֶּן לֹא־צָבֵר רַק הוּא מִבְּם בִּיהְיוֹא
חַיָּכֶם וּבְדָבָר הַזֶּה תִּأֲרִיכּוּ יָמִים עַל־
הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֲבָרִים אֶת־הַיּוֹם
שְׁמָה לְרִשְׁתָהֶה: פַּמְפֻטָּר מִמֶּה וַיַּדְבֵּר יְהוָה →
אל-משה בעצם היום הזה אמר:

לקט בהדור

(מו) **שְׁמָוֹת בְּבָבֵם.** וכך נס סיכון הצעית, ומגין פסקוק זה, כי סס נכל גס עיינס ומוינס: קצד') משל פון זילם, כלדת התולנה מקהל כנידה על חוט בטגע, כן דנני מולח מלהם ומלהוק למד יונחויס ומתקעפס ענייניס רביס צפלד"ם, זה ולוו טיריכס כוונה וכונד רלהט: קצח) נפי שאכטונג חומר צימו נגנקס "לכל" אדריס וגוו' לעשותה חט "כל" דנרי המתולה, ואהילו דביס שלחין נורך נורך פאס נלעתה מהומס, ה"כ מהמר נמה נצלע זמייל גלמודס, זה חומר שלחין סטומה כהו ספלי מכתות טויניות שלחין גלמודס רק מחלת סיידעה, חלן ליטוועה האזינה גענמא טיעס דזר ריק לי סי הול מילס, ומקר למ"ד כלילו חומר לנו "לדנער" רק הוה מסס (אלמוש), וזה ה' די שילמר סכטונג כי סוח פיעיכס, ערלה להאנט סכל פרט ופרט סוח פיעיכס וה'ן צוס דזר ריק צמולה: קצחו פ"י נאפקפה לרילזנה גראטה זדרר רק סוח לי נפה"מ ומיה יה' נו זקיפוליס פלאו, חלן הלהמת שלחין דנער רק במרטפיו בק', דנער זא צה' גלעדי חומטו טבן גודלמן טל זדיין חומר טשר סס פ' נאקה עלייס כהו ערלה טע"ה טהיר מכובד מנטה ומורומס בעיינ לאל-עלם, והט"ס כמה שלחין מוזה לרהייס על קיזיגל אככ, ומי חומר טהס לימד גולד דנטן ה'ן לך קיזיגל אככ יומר מוזה, וכל צוונם לטינו פלט מיצט "מכס", כי דזר פשטואו טלחן צמורט דזר ריק, ה'ג' היפילו "מכס" חייו ריק, וכן צדרן סה/, וככילה לטינו ב' דרכיס, טלפי דריך טה' טה' דו מולר כי ה' רק סוח פהויל ומויומר מינעם "דזר", מו' מקר למ"ד כדרעל נאות קקדס, ומדוייק סומ' דלך טה' דזר רק צמולה (מל':

אור החיים

הוממו (יתעי' י') סימפליך כגרון וגוו':
מה. בעצם כויס זה נומם. חוממו לומם, לדרכיס ז'ל טרכו (ספלי) צוממו צעס כויס

אונקלום

מֵעַלְהָ אֶל־דֶּרֶךְ הַעֲבָרִים הַזֶּה הַרִּגְבּוֹ
 אֲשֶׁר בָּאָרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־פְנֵי יְرֵחֹ
 וְרָאָה אֶת־אָרֶץ בְּנֵעַן אֲשֶׁר אָנָי נָתַן
 לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֲרָה; וְמֵת בְּהָרָ

٢٦

כָּיוֹס כַּסְפִּיִּי^א , נֶלֶם גָּנָה (גֶּרְחָה י' י"ז) צְעָלָס כָּיוֹס כָּבֵד
גָּהּ נֶה וָגוּי צְמָרְתִּית הָלוּרָה^{*} שֶׁל יוֹס , לְפִי סְכוּוֹ גָּנִי
דוּרוֹ הַמְּמָרִים צְכֵךְ וְקְרַקְצִיִּי^ב הַס הַנוּ מְלָגִיטִין זֶה חָנִן
הַט מִיעִין חָוֹטָוּ לִיכְנֵס תְּחִינָה , וְלֹא עֲוֹד חָלָם חָנוּ
גַּוְעָלָן כְּשִׂילָן וּקְרַדְמוֹתָה וּמְקַעַּן לְהַס כְּפִיצָה , הַמְּלָא
כְּקַבְּצִי^ב כְּרִיּוֹן מְכִינָסָוּ נְחָלִי כָּיוֹס וְכֵל מַויִּי שְׂמַת צִוְּדוֹ
(כְּחִ) לְמִיחָה יְצָה וּמִיחָה , צְמָרְתִּית נֶלֶם פְּמָוֹת יְצָה יְצָה^ג
צְעָלָס כָּיוֹס כָּבֵד כְּגַוְיָה כֵּי , לְפִי סְכוּוֹ מְלָרִים
הַמְּמָרִים צְכֵךְ וְקְרַקְצִיִּתָּה , וְלֹא עֲוֹד חָלָם חָנוּ גַּוְעָלָן
מִינְיָהוֹת . הַוָּתָּס נְהָתָה , וְלֹא עֲוֹד חָלָם חָנוּ גַּוְעָלָן
סִיּוֹפָה וּכְלִי יְזִין וּכְוֹרֶגֶן לְכַס^{*} הַמְּרָאָה כְּקַבְּצִי^ב כְּרִיּוֹן
מְעוּלִין צְמָלִי כָּיוֹס וְכֵל מַויִּי שְׂמַת זֶה כָּה לְמִיחָה יְצָה
יְמִיחָה , לְפִי כָּלַן צְמִינָתָה בְּלָמְסָבָה נֶלֶם גַּעַלְסָס כָּיוֹס
זֶה זֶה לְפִי סְכוּוֹ יְמָרְלָל הַמְּמָרִים צְכֵךְ וְקְרַקְצִיִּי הָס חָנוּ
מְלָגִיטִין זֶה חָנוּ מִינְיָהוֹת הַוָּתָּס הַדָּס סְכֻוּלָּהָנוּ
נֶלֶם מְלָרִים וּקְרַעַן לְוּ הַת כִּיס וּכְרוֹדָן לְוּ הַת כְּמָן וּכְגַּחַ
נוּ הַת כְּשַׁלְוָן וּכְעַלְבָּן לְוּ הַת כְּבָהָר וּגְנָתָן לְוּ הַת
מְתּוֹרָה הָנִין חָנוּ מִינְיָהוֹת הַוָּתָּס (צְעָלָס וּמְמוֹתִיצִיִּי^ג)
מִלְּאָה כְּקַבְּצִי^ב כְּרִיּוֹן מְכִינָסָוּ נְחָלִי כָּיוֹס וְכֵל^ד (סְפָרָה):
נִיְּוָתָּהָאָה : עֲזָבוּן . אָותָם .

מפיקים צלמיים כלם ימות נזעקה וככילה וסערן דמעות כל נגעלה, וכל קגן"ק הצעין מכמיס להמר וטכמו ולגננו נצפ

אורים

שינור בכתוב ומota, ובטעס דבר פירוט על דרך homerus ז"ל (סוטה י"ד). למה נקבע מטה דבר פירוט על פעור כי ככל וכן שיזוקו לרשות פעור ימיה נגידו מטה ונכנע, וכלהומרו (לקמן י"ד ו) ויקורו הומו נגין מול זית טבעי, טעם ז' דבר הוכח עלה מטה פירוט כי יכול לאציג כלהומר שכתיג גהמאות מעטים טועים כנוראים מה תלון יכול לאציג צעודה מזוקף עם סגוף דמיון יכול לאפיו ולכל חומריס וכורי"ז יעת"ז:

אור בהיר

קפסה נesson צוי, וכי טין לגורות על מה שגידו יתגרר ווין נלמו. **קפסה** בס זה צו נמזה רפה אסיד) עיין לט"ז.

אֲשֶׁר אַתָּה עֹלֶה שְׂמָה וְהִאָסֵף אֶל
עַמְּךָ בְּאִשְׁרִימָת אַהֲרֹן אֶחָד בְּהָר
הָהָר וַיִּאָסֵף אֶל-עַמְּךָ וְעַל אֲשֶׁר
מַעֲלָתֶם בַּי בְּרוּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַיִּם
מְרִיבַת קָדְשָׁ מִקְבָּרֶצֶן עַל אֲשֶׁר לֹא-

לקט בהיר

לעתות כן (ב"ב): ר) טה"כ נמה נמעל טה, הלו כל נלוד מהה טהו למומ לו קוקל חאנן (רא"ס), ונפ' פנעם (כ"ז י"ד) מצעין רגינו גס דבָר מה לה מה טוב ממען, חיין קומיס לה מה לה מהריה גס כלון, טהס מהריה סס די לנו, ואלה, פטוט ייך, ופסען, פטוט גגלן, ופסען, טוס עיין, וטוס, קמען פיך, וקמען וככל לו, מהמר מסה חכרי מי סמה במשמיכ זו (ט): (ה) על אשר מעלהתם* ב'. גרממתס* (למעול)* צו (ט): על אשר לא קדשתם אותו. גרממתס לי בלה לתקדר* (ט), הינרתי* (לכס (כדי י' ח) ולדרתס היל שי*. שמותה בה. ט. טויהם - מירם את פ. למותה. ט. שאמותה.

כלו כל נמיצ גס מהה, לדרתס כתיב "נצח הכהן", פלי ו מהריה צלהבען על דרכ' הכהן, טטה"כ נמיצ גס מהה, משל"כ לדרין פ' חיין לו טוס קער ומיטול כוח (מ"ל): ר) גס מהה ו מהה מלמידו הטעיב עליינו כבונו (ב"ב): רב) גרממתס צוירלן ימעלו צי, ולה פס צעלמאס מעלו, כל כוונמאס צליינס וצמנעטאס סיטה לטובה כמו צמפורט צפ' מקט צמכוונו, האל נמינו מקוס לטושה ולמעול, וככל פירטאנטו ווילרנו צפ' פנעם (כ"ז י"ג הוות ל"ה) בטהמת לה פה זס טוס צמארלהה זו מעילקה נמ מנטס ווילרן וויל מיטעלן, הלו קיטל דקרלה מפלטה לה תריט להעלמס צי וגוי, ומזה סייח טמעילה השר נל קדשתה חמי (ועיין גהוות הקמן), וכן צס נפ' פינמס מירמס פ, ומזה סייח סטהמארלהה להקדיני, - ונקיות. ספירים היגירם על האל מרילמס צי גרממתס למעול צי, ונקיותם על האל מרילמס מה צי גרממתס לזרות פ, וצדפקם הלה' על האל מרילמס גרממתס צי צאל יתקדש צמי, ופזוט צאל ווות טועה סופר טול, צאלסן כוה חיינו לה כלו כל נפ' פינמס, ובספרי על האל מעלהם צי חמס גרממתס למעול צי עכ"ל: דג) סכוונה דזה נמרץ הקוטה, כלוורה מה טול סטיקפה וספנס אונטו מהה ווילרן, הלו פס צס צמים, הלו צלה בעלה קדרט, פס צס צמים כל דודנות נל קדרט סטהמארלהה השר נל קפheid סטאמו, ווילוון טול, צאלסנוורה נדרקו יסלהן צפעס חותם

אור החיים

לסינכה עמק לכזיות נועלם כביה, וכגס צטהרין צמבל פירוט צוואלס העריוון, ג' וכלהסף הול עניך על מילויו שלמרן כן גס כן (כלו) ווילסף הול עמיין, דרך חומרים ז"ל (כמ"ר פ"ט) צפוסוק (לຄמן ל"ג צ"ה) וויל רהטי עס וגוי צטלהמאות מטב ייזכו דוכ כמדבב, וכטס מתויחדים הלו צהומלו (טמותה נ' ז') עד כי טמת עמק, וכטס חוממו וכלהסף הול פירוט צענין זס צלהוון:

אור בהיר

קס(ז) נלה נל מעלהם נל קדרט, וכפכוף חיק כ' מטיל מלך ליקוט, צד' חטאות פיו צס, מעלהם צהומרטס המן הקטע רוה, הלו קדרט נלאגי מיס מלן קלען וכו', וב' מעהות צלהו ציו דוקה נמזהה יומר מגהן, הלה מהה חמר, מה קה נו להן נזחות,

סַלְקֵק לְתַפּוֹן וְתַחֲבִנְשׁ לְעַמְקָה בְּמָא
רְמִית אַפְרָן אַחֲרָה בְּהָר טוֹרָא
וְאַתְבִּנְשׁ ?עַמְהָזָה נָא עַל דִּי
שְׁקַרְתָּנוּ בְּמִימְרִי בְּנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּמַיִּים מִצּוֹת רְקִם מִרְבָּרָא

רש"י

(ט) באשר מות אהרן אחיך. צלהות מימה טריליט* וממדת הולמ* סכפסיט מסה חת לכהן בגד רהטן וכלהיזטו להלער וכון צי וויל צלטוי וויל, צו נצגדורי* חמל לו מטה, הכהן לחוי עלה לממעה, וויל, פטוט ייך, ופסען, פטוט גגלן, ופסען, טוס עיין, וטוס, קמען פיך, וקמען וככל לו, מהמר מסה חכרי מי סמה במשמיכ זו (ט): (ה) על אשר מעלהתם* ב'. גרממתס* (למעול)* צו (ט): על אשר לא קדשתם אותו. גרממתס לי בלה לתקדר* (ט), הינרתי* (לכס (כדי י' ח) ולדרתס היל שי*. שמותה בה. ט. טויהם - מירם את פ. למותה. ט. שאמותה.

וביתר נפלטו קו רלוויי כרעימ' פגמס (דז' גו"ב ע"ז) ומordon דהמונטיהן כלול מהו"ג בינו' נ' מרכות (ל'רכס יתק ווינק) וווע'ם (מיט) ווילן דוד ותלמאן כה' הינוין דו צבע נאכל צבע ספילון גאנ' לוחה נאכל לאן סול'יך' וכרי' פאל'יך' ולען נאכ'ו וויס'ס

ו. וגם בוגר מלך קול מרים ג' כי פאטו כי פאניס טאניס (ויאנו טאניס) ו' פאניס טאניס כי פאניס טאניס עקייז) ובוכ ויפט נס כב' לאליה ק' צ'ג'ס ותכל' א' צ'ג'ס ותכל' א'

ג. וגם מיג כבשכית נגיד יעקב' כ' (כינוי מפוקי וליה' מודה ח' י' ועקב' כ' מלבד מטה מגלהן קרי מטה' ב' מוד' כבשכיות מונחיו יעקב' (יעקב) ח' י' וללא' רמז פינימיות כסוכות נצמי מטה' ב' וגס הטענויות צלולות בס כפלימוי'ס ומוקופ דז'ה' שחאומ' צמי' ח' סייעו כפלימוי'ס ג' י' צצמי' מטה' ב' כלו'. והנש' נרלה' צא' כי על כן נקרלה' בסוכות נעל בס יעקב' כ' כלו' ולו' נעל מטה' בס כי מטה' מגלהן יונן כי בסוכות צמי' מוקופois בס מוגדר טיל' נקרלה' נעל בס יעקב' צבואה' ג' מלגר (צצמי' ח' י') משלה' ב' מטה' ב' מטה' מוגלה' כו' ח' צח' הטענויות בס כבשכיות ג' י' כל' ימי הסוכות ואמי' מטה' ג' כ' צפכניות (מלגרה) כלו' וסוח' נטמץ' לדעת' הטענויות כמי' נחל' בחרטום:

יום ה' (דסוכות)

א. הסוכה מעוי כבוד כי "זכות מילך" בכתן ומזהו כל מכך לווב צלוס ווודז' צלוס זב נאכלת בסוכ"ב סוכת צלוס ממכובל נמיות'ק טוימה טעליגס הינו סוכת צלוס וכוי כי יומן לו מות

ב. בפ' קלה. נזכר ווילע ר' לה חצר לו ומלה בקוזת
וכקראיין להיו גמסויל ווילע ר' ווילע ר' מה
ההמבר לו ויודע בסת חמץ סוכות, ויל' כי בסת חלון מל
האכערין הרכזין הרכזין כמו'ס ווילערין מא' כות' כי הילינו עליון
כרי' ובקחתם גם כלויב'. ומי' לכהית מטה רצינו דמה
ר' וויל' ומלהן בסת חמץ זכר יטאלל פגעינ'ס
בגוזער צויסטו של האכערין ננער. גונול כה העניינ' כבוד
ני מי טאטל מוקד העניינ' כבוד נל' וויל' נלענט דו' סוס
יע' וגס ערמיגן לה' שאלט כלל ריק צמי' מאבען פלאו' וכמי'ס
כרכיניות הילוי'ל צפיזו'ר זונקנערת'ו מלכו'ן לטרע' כגדול
טפסו' לנדר סוכות טויז'ר וויל' העניינ'ס סי' זוכות
האכערין זומ' נקר (נקרא דיזייל וויל' צלול'ה כי זו' כר
עמעמוד לה' וויל' כיר' כטממוד השען לי' זונקנ'יל זויס')
ווזוועט כ' לה' האבל לו (מי' טאטל שיך נל' כר' הען
יעימס' וויל' פלאו' לה' שאלט דו' ערמיגן וואס' רע' נמל' טפיש'
עמעני כבוד מולדיש' הרכז' מי' כו' חצר לו' (ה'') וויל'
קוזות' וכקראיין להיו (הו' זוכות הרכז'ו'ס הרכן סכנן
דול' טממל' וקוזות'ו וקדוזתו מלכילה טויניטו'ו כו'
הן' עליינו צויסטו'ו וויל' קראוט' לאט' נכסם פלי' לפניהם
ל' קה' (ק) זומ' גמסויל ווילע ר' לה' חצר לו' ווילע
בסת חמץ סוכות' (טאטל' קוכות זכר לעניינ' כבוד
האכערין ומי' בטען כבוד ווילע ר' לה' הא' (ג):

ככליל, ובצד קמלך כו מילומיו ג'כ כי בנתנו כי יי' בפ' צפנ'ת
שנא' (ו'ינו טפומ'יה ז') פטומ'וס טטרא כה' מבהען
עקבות) וזכ' יתקב'ת גס כל' לבלח'ך לך נצ'ל'ס יתבהען
חויט כי הול' רוחם נל' ווס הועל' ופלטאנ' דזה צמלהו ווס
טערנ'ס (להם ח') מעי'ם. וגס מלול'ס לפלא'ן' זה כי גס
לי'ג' צפומ'יר (כג' מט'יכ') טכ'ו'ו יוס פטומ'ות רבע'ז'
טכ'ז' טווכ' צפומ'ת מט'יכ' רצ'ינו ע'כ לטול'ס בז'וס צפומ'ונ
צפאל' נו ל'ג' צפומ'ה ה' נו בנתנו ווס להעל' צימ'ו
ספומ'ות יוס ד' הומפ'ון זטט' נצ'ו :

ה. ביפויות (לוס' ב') מהרי הרים יערם ורם ייחד צנו כבמם כל כתובות נסלה כיינו מנות סוכך בקהלת נגד כל כתורי"ג מנות (עיי' זדרליו ליטע זמלרליו סוכך טLOSE מות כ"ד ומות ל"ט ל"ט) וכוכב נודע מ"ב רבינו"ג מריג'ג כינויו סכפראס כי סוכך כולם כתורי"ג מנות נצחות מ"ב ע"ב טפל שיטות מ"ב רבינו"ג לסוכך ארכון נגד כל כתורי"ג מנות בינו' .

א. הסוכה טנני כבוד כי זכות מלכין הכסן וממדון
ב' כל מהן הוציאו שילשים ורודף טולם נס
ויל סנקלה בסוכיה סוכת פלוייס מכובד חמיוחה'ק
היימה נילולח היינו סוכת פלוייס וכו' בניו מונן לו רת
ברית טוליס, וכן קדומים וכן ייון (פ' ה') סוד בסוכת
ויל מסכל טוליס עיינש וחוזו לברותם זכותם הכסן
ומזונו כבוד. ובכלנו גודע מהיוחה'ק כ' של מושך קון נטוויל
וכחון וצנת וכו' רומו על בסוכת פלוייס נטוויל גוי טוליס
סוכת פלוייס כבוד. ובכלנו על הכסן הכסן נטולם זכותם
(במללנו) תועת להמת בטחה טפיכו וועלם דם נמלח
צפתפי'ז טוליס וגמינו כל' לח' ווועיס בטיח מעון
כי פטמי כה'ן יטמלו דעתו וגוי (כי הילץ הכסן מילו
ה'ן גונד וכדור כס צפתפי'ז) וויל' ג' גמורה ערצע'ז
לוקחים בגדי צפתפי'ז ומכלרת עט עיינ' נטל פה
ויכמנולר פפינן ליטס ה' (ווענצעות ה'ס וויל' כה'ז
צפתפי'ז) ט'ל' כמוש צמות ולקחחס נקס וויל' וערצע'ז
ה'מ'ל ג' טולס טבוח מלה הילץ וויל' כו' גול גול נ'ק'
ה'ק'ז סי' מט'ז וויל' כה'ן ר' וויל' כנוליט ז'ז' (עוי' צמלהרין
י'ז' ד' חות ג') וועלם דם גמ'ל צפתפי'ז סי' צפתפי'ז
כה'ן יטמלו דעתו וויל' וגס צביך' גטמאז'ל טקי'
מקראט מה' לוי טהני כה'ן (ויל' מלה האלע'ט
צפתפי'ז כה'ל צה'י סוכת כה'ז) וויל' כה'ז צמת'ז'ט
וי' ניכ' הנלכד רומזת צפתפי'ז כה'ז וגס רומזת פ'ק'
טולין ז' מעס וויל' הטע'ז לוקחים היל'ו בטה'ן היגודת
טראלאן כווען דרכ'יו ח'ל' ווילג'ון היל'ה טס הילג'ון
ללמלו ז' קן סי' היל'ן מקראט מה' קע'ב וויל' קי'
ווגז'ן צכלל יטולל בכתרois וממזריס למוטז'ז ז' צפלוס

דאינון בני מהימנותא בסעודות אלה ניכרים ישראל שהם מוחכל המלך, שהם בני האמונה ומאן דפניהם חדר סעודתא מניריהו אחוי פנימותא לעילא ומוי שפונס בסעודה אחת מהן, מראה פנים לעלה ואחוי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא, דלאו מזרע ישראל קדישא קדושים הוא ומראה עצמו שאינו מבני המלך, שאינו מבני היכל המלך, שאינו מזרע ישראל קדושים הוא ויהבין עליה חומרא דתלתה מלין דין גניהן וגנו' ונוחנים עליו חומר של נ' דברים, דין גנים וכו'.

7 ות"ח. בכלחו שאר זמני וחגין בעי בר נש לחדי ולמחדי למסכני בכל שאר מועדים וחנים, צרייך אדם לשמה ולשם עני ואיז הוא חדי בלחוורי ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי דהא בלחוורי חדי ולא יהיב חדו לאחרא ואם הוא שמח לבדו ולא נוחן לעני, עונשן נдол שהרי שמח לבדו ולא נתן ממשחתו לאחר עלייה כתיב עלייו בחוב, מלאכי ב זוריתי פרש על פניכם פרש חניכם. ואיז איזו בשבתא חדי אע"ג דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא בשאר זמני וחגין ואם בשבת שמח לך, אע"פ שלא נוחן לאחרים לא נוחנים עליו עונש כמו בשאר הניס ומועדים דבחביב פרש חניכם. פרש חניכם קאמר ולא פרש שבתכם. וכחיב ישעה אחרשיכם ומועדיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קامر. ובניני בר' בחיב ביןינו ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשכח בשbeta וכיוון שכ' האמונה נמצאת בשכח יהבין לי' לבר נש נשמח אחרא, נשמחא עלאה, נשמה דכל שלימו בה כדוגמא רעלמא דאתמי נוחנים לו לארם נשמה אחרה, נשמה עליונה, נשמה שב' השלים בה כדורמת העווה"ב. ובניני בר' אקרי שבת ולכון נקראת שבת מהו שבת. שמא דקודשא בריך הוא, שמא דאי'ו-של'ס-מבל-סיטרוי-שם הקב"ה, שם שהוא שלם מכל' צדריו. ל

אמר רבבי יוסי, ודאי בר' הוא. ווי לי' לבר נש דלא אשלי'ם חרוזות דמלכא קדישא אווי לו לאדם שלא משלים את שמחת המלך החדש ומאן חרוזות דיליה, אלין תלת סעודותי מהימנותא ומה השמחה שלו, אלה נ' סעודות האמונה סעודתי דבריהם יצחק ויעקב כלילו' בהו, ובלחו' חרזו על חרדו לאחרא שליחותא של'יםותא מכל' טרוי סעודות שאבריהם יצחק ויעקב כוללים בהם, ובולם שמחה על שמחה, אמונה שלימה מכל' הצדרים.

חanna. למדנו בהדין יומא מהעטרן אבחן וכל' בנין ינקין מה דלאו הבי בכל שאר חנין

נ' פ' ש'

ביואר המאמר

יד' יד'

ביו"ט, מפני שביו"ט הנשמה וחוספה מענפים שונים, בפסח מצד ההסדר בלבד, בעצמות מצד היה' לבר, בסוכות מצד הגנוריה לבר, ובר' מה' מצד הורחה שנחדרש. מהרמ"ק.

אמר רבבי יוסי וכו' תלת סעודתי מהימנותא נ' סעודות האמונה סעדותי דבריהם יצחק ויעקב כלילו'. בטחו סעודות של אברם יצחק ויעקב כלולים בהם. וול' הרואג': לאו דפלין אר'ש אלא מוסף על דבריו שם נ' אבות נכללים בהם. כי יעקב נבל בסעודה הלילה כבוד שוואת תיקון חפלת ערבית, תיקון וקשת לה בחשיטה. סעודת שחירתה חדס לאברהם. סעודת מנהה הוא יצחק דהינו עת הדין נתקנת גונשה עת רצון. וו' ש' חדו על חדו ר'ל שמחת כללות נ' אבות על שמחת נילוי. המרות הנברחות באופן שהוא שמחה של'יםותא מכל' סייטורי. ועין בעיינוס ר'ה א"ר יוסי תלה סערואה וכיו'. תאנה למדנו בהדין יומא מתעטרן אבחן מעתון נח' בוסוך עתרה. זקנים בני בנים וכו'. ועין בעיינוס ד'ה בהדין יומא אוורייתא מתעטרא בעתרין של'יםינו ביום זה החורה מתחערת בעתרות שלמות. ולכון אנו מוצאים בשכת' ס'ה-מלובש-במפות יופת וגנות ורימוני בסוף

המלךות סעודות הלילה הנקראות סעודת חקל. ות'ח. בכלחו שאר זמני וחגין בעי בר נש לחדי ולמחדי למסכני בכל שאר מועדים וחנים, צרייך אדם לשמה ולשם עני. וול' הרמ'ק: הנה מענין וזה ראייה להיות שבת כל' ישראל ווכ'ם משלהן נבוה ובשמחתו אנו שמחות ובעל הסעודה והשמחה ישמה בשמחתו לכל אשר יחפוץ. ואין אנו חביבים לשמה וולחינו. מה שאין בן בנים טובים מהם מי' שמחתוינו ואנו בעלי הסעודה ואנו חביבים לשמה כל' המצא בili' שמחה. ולפיכך ואיז הוא חדי בלחודיו ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי וכו' ואם הוא שמח לבדו ולא גוחן לעני, עונשן נдол שהרי שמח לבדו ולא נתן משחחתו לאחר. וכל' ביו'ט, אבל בשבת בחוב ביןינו ובין בני ישאל שהקב'ה הוא בעל הסעודה והו משמח אחונו. ושין בעיינוס ר'ה עני' הזמנת העני לשעודה. ומשום דכל מהימנותא אשכח בשbeta ר'ל שום השבח כולל כל האצילות בסוד עונן ערן עתיקה נהר מלכא נ' משرونיא, בנרכל אלו יהבין ליה לבר' נש נשמתא אחרא מהמלךות נשמתא עילאה מהת' נשמתא דכל' של'יםינו מהבינה וו' ש' בדונמא דעלמא דאתמי שאדם מהתדען בשbeta כאן כעדינו בעולם הבא. ואין זה רק בשbeta ולא-

מזמור לדוד הבו לת' במזמור זה ציריך לכין להעלות עלמות ב"ע למעליה, אך אין הדבר נעשה בכח אללא מעת לעילו. ולן חילה ציריך לכין להעלות ג'ר' ועשי' דהילו כאח' אמר ג' פעמים הבה: א. הבו לה' בוי אלט. ב. הבו לה' בכורו שמו. אח' ציריך לכין להעלות ז'ת רעשה כך: חגית עולם למוקם ח'ב' ד' דושיה, נ' ד' עליים למוקם ח'ג'ת דושיה, והמלכות עללה למוקם נה'י.

ג' בא' כלת שבזמר לכת' דז'וי עד כאן העלינו את עשר ספרות של עולם העשייה. כעת נשיך להעלות את ספרות עולם ההייה, והיינו להעלות את ח'ב' ד' דיזראה לה'י רמאייה, ח'ג'ת דיזראה לח'ב' ד' דיזראה, נה'י דיזראה אל מקום ח'ג'ת דיזראה. וזה עשה ע'י ג' פעמים בא' לי' להעלות ג'ר' ז'ת ע'י שם מ'ב שבכראיה שהוא אה'יה יה'ו. והענין כי לעולם, שם מ'ב של העולם העלינו שנגאנא ב'ת' שבר, מעלה את הז'ת של העולם שחחתתו. והנה עד כה בעולם העשיה על' הז'ת ע'י שם מ'ב שבכיזריה שהיה אב'ג' תיז' וכוא' ז'ת שבכיזריה עולמים ע'י שם מ'ב שבכיזריה שהוא יה'ג'. ומשן השמת האלה ג'זאים ז' מרבנן כי טנאה בע'ה להלן, והנה, כשהעלינו את עולם העשייה, הקדמוני להעלות את הג'ר' ואח'כ' את הז'ת. ואין זה הסדר הרגיל, כי בדור' כלל עולמי מלמטה למעללה מהללה תחוללה עולמים הז'ת ואח'כ' עלולים ג'ג', והיינו שככ' כל' הז'ת וחופסת את הג'ר' לעולם שעילו. והחטם הוא שאם היינו מעלה חילה ז'ת דושיה למוקם ח'ג'ת דושיה (ובאותו ומן ככ' יכולם ח'ב' ר' וכוכ' להא), תגית' למקום ח'ב' ר' וכוכ' להא), היו הקייפות ממלאים את אותו חלל ווינוקם מהמלךות. אבל אם אנו מעלים תחוללה את הג'ר' דושיה ליצירה, הם מקבלים אויר עולה מההייה ומוריידים אותו לפסירות דושיה ואו רוחקות הקליפות להאות רונקבא רכה ושוב אין ינקים מהמלךות. וכן עולים חילה ז'ת דיזראה ואח'כ' ג'ר'. ולן צרייך לכין תחוללה בו' שמות מגלאן השולטים ביום השבח והם יצאים מהשם מ'ב דמראיה שהוא מעלה את הז'ת דיזראה.

כלגד המכ לי לדמי סגוי לומד מהן הולך נפק, וולמל דמ"ל כוועו לדבוי כזוב"ק סג"ל. זכו מלמלס חיין צין יוס מוש לנטה מהן הולך נפק כלגד טימכל נטחו צלי כענו דנטה טרי וציוו טוב חסוך, ועונטי סגוי חי נג יכין להמעי למחד, עד כהן לדבוי פט קלוות שפטים יוסק:

ובענוויתינו למילוי (א) טנס כמקורה קודש לדיטר הולכל נפק. וסוחה לך למ"ל יחלל כו' יכוון לך, וככש יקי' כוונתו למילוי

76 או יאמר מועדי כ' כו'. (ט) עס לבני כזוב"ק חה חיין מכ בין טנטה לטה זמין ומגן דהלו בטלה זמין ומגן חי היכו צלמודי הדוי ולמה יכין למחרי עלי' כתיב זלי' פלט על פניכס פרט מגיכס הצל טנטה כו' הצל טנטהס למ' כתיב, עד כהן: ומה מזוק (ו) לחיך לממי מופס פט קוזט סמסיד בקוזט מוכרכ"ז כ"י טהמאל טזקו כוונת מז"ל צמאנט חיין צין יוס מוש לטנת מהן הולך נפק כלגד. ודיקוק דטיבת

תדרש נעם

בלבד, ודיקוק דתיבת בלבד למה לי, דהרי ח"י די אם ת"י אומר אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש, ואמר רחוי'ל כוונו לדברי הזוהר הקדוש הנזכר, וזהו מה אמרו אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש "בלבד" היינו אדם אוכל בלבד ובעצמיו ואין לו עניים על שולחנו, אז יש חילוק בין שבת ליום טוב, דזהו דבר המותר בשבת ואסור ביום טוב לדברי הזוהר, רביום טוב עונשו גדול מאד אם איןו משמש את העניינים להזמין אותם על שולחנו לאכול בשעה שהוא אוכל ומשמש את نفسه, ובשבת גם אם איןו מזמין את העניינים גם כן מקיים המצווה של וקראת לשבת עונג, עד כאן דברי פה קדוש ושפטים יסק. ל

(א) ובענוויתינו אמרנו דגם המקרא קדוש אשר משם דרישו ההיתר למלאתך אוכל נפש ביום טוב, והוא כתוב (שםית יב, ט) אך אשר יעשה לכל נפש הוא לברו יעשה לכם, זה כתוב גם כן יכוון לדודשה זו, וככה יתי' כוונת הכתוב, לאחר דאמר והזוהר כל מלאכה לא תעשה, נמצא דהיום טוב הוא דומה להשבת לעניין איסור מלאכה, אמר דאי על פי כן יש הפרש

ראשית ותחילה, וכמו שכתבנו למעלה, (ישע' נה, ט) ואזו תקרה וה' יענה, ויקבל הכל לדרצון, נ"ל: (ראה פ' צ, ר"ה לא תאה ע' מ"ב) ג) (ט) או יאמר מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדוש אלה הם מועדי, ויבואר עם דברי הזוהר הקדוש (ויתר פה:) דכתיב בא וראה מהו החילוק בין שבת לשאר הימים טובים ומיעדים וחגים וזמנים, דאלו בשאר הימים טובים והימים טובים, אם הוא שמח רק לבדו ולא עניים סמכים על שולחנו, אז עליו הכתוב אומר (מלאכי ב, ג) וזרתי פרש על פניכם פרש חגיכם, דאין נחת רוח לפניהם הקב"ה בשמה זו דאיינו משמש בו גם את העניינים והאביונים, אבל בשבת קדוש, אפילו אם הוא שמח בלבד ואין לו עניים סמכים על שולחנו, אז גם כן הוא לנחת רוח לפניהם הקב"ה, שמתן פרש חגיכם, דאיינו פרש "שבתכם" לפי דבשנת הוא בכל אופן לנחת רוח לפניהם הקב"ה, עד כאן.

76 (ו) ומה מזוק לחיך הם אמרנו נעם של הפה הקדוש של החסיד הקדוש מוה"ר זוסיא ב"ג, דאמר דזהו כוונת חז"ל בהמשנה (מעלה ו') אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש

ספ"י ר' זעיר נ' ז' מ'
ו' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

אַתָּה כֹּל אַתָּה כֹּל אַתָּה גָּדוֹל אַתָּה

ד' ליט'
ג' ליט'
ב' טמע'
ק' קרלה'
ו' גויל'
ס' כס'
ב' טמלה'
י' יעט'
ז' ז'
ס' צדו'
ק'omo'
ק' צל'

ב' בים'
ג' ינגו'
ה' יון'
א' אה'
ו' ררו'
ג' נין'
א' א'

ו' ור'
ז' ז'
ס' ים'
ג' נבו'
ה' ר'
ה' ז'
ל' אל'
ג' ג'
ב' ב'
ה' ה'
ז' ז'

מלאכם הוא בעבר חי ומונו דצוחין, אבל העשות לה על גלות השכינה, (ט) כאמור בכוונה המשנה אין עומדין להחפלה, שמהרואי לארם שלא יעדור להחפלה כלל בהיותו מוטבע בצריכיו ונוצרך, רק מתווך כבוד ראש קני מרחש כו, (ט) והוא כל מלאכה כו' בהם המן עם רק אשר יוכל לכל נפש בעבר מונע הדבר הזה עושים, ובאמת לא כן ולא נכון טוב הדבר לעשות כן. רק ראוי כל התפללה שתהיה הוא לבדו על

ומורו כל מלככ ליה תעתק וכלי זה דוגמת שפט, מכל כספרט לך טאל ימכל לכל נפש כו' לצד לימודי תלמידוי, דברתת טלי חכל צוים מועץ יעטב כלול לנס לך ולענין, וככז' י"ל

הנ"ה

או יתכן (ט) יאמר אך אשר יוכל, הכוונה כל מלאכה לא יעשה בהם. ידבר על המון עם שאינם עושים מלאכת גבורה לה' לבדו רק כל

תדרשנוועם

(ט) ובאשר אמרנו בכוונה המשנה (ברוחה ל') אין עומדין להחפלה אלא מתווך כבוד ראש, היינו דמהרואי להאדם שלא יעדור להחפלה כלל בכוונה על צרכיו, דגש בעת חיותו מוטבע בדאגותיו לצרכי עצמו וצריך לישועה גשמית, גם אז לא תחיה' זאת כוונתו בתפלתו, רק כוונתו בתפלתו תהיה מתווך כבוד ראש, היינו על פי דאמרו חז"ל (סנהדרין מ). דבשעה דישראל שורפים בצעיר אז השכינה אומרת קני מרashi, וזה הוא הנקריא כבוד ראש מה דהשכינה אומרת אינני קל מרashi, דזאת צrisk דתהי' כל כוונתו בעת תפלו, ובמקרים דהוא מבקש להקב"ה דיסיר מatto צערו וטרדו, יותר ראוי דיקוין דבקשו הרוא בשבייל להסיר בזה את הצער מהשכינה הקדושה, רמצטערת בשעה דישראל שורפים בצעיר.

(ט) וזהו דאמר הכהוב כל מלאכה לא עשו בהם אך אשר יעשה לכל נפש, היינו דההמן עם זה מהנגם דאין עושים כל המלאכת גבורה אך ורק בעבר לבקש על מונום לצרכי גופם, ובשביל אשר יוכל לכל נשף היינו בעבר הזרים הגשמיים, ובאמת לא כן ולא נכון הוא ולא טוב הדבר לעשות ולהתנהג כן, רק ראוי דכל המלאכת גבורה

וחילוק בין שבת ויום טוב והוא "אך אשר יעשה לכל נפש הוא לבדו" היינו מה דאוכל הוא לבדו בלבד עניים על שולחנו, והוא דבר דבשבת הוא מותר, אבל ביום טוב צריך דתהא "יעשה לכם" היינו בלשון רבים, ביום טוב צריך דיה' המاقل לשניים לך ולהענין, על ידי דיזמין עניים על שולחנו, וזהו דאמר יעשה "לכם" לשון רבים היינו לך ולהענין, והבן נ"ל:

(ט) הנ"ה או יתכן הכוונה בהכתב כל מלאכה לא יעשה בהם, אך אשר יעשה לכל נפש, הוא לבדו יעשה לכם, דהמלאכת גבורה ידבר כאן על המון עם, דהמלאכת גבורה של התפללה והלימוד הם אינם עושים בכוונה זכה דתהי' בלתי לה' לבדו, אבל מלאכתם מלאכת גבורה הוא אצלם רק בשבייל לצרכי עצם, דזועקים ומתפללים רק בעבר בני חי ומווני, כמו שכחוב בחתקוני זהה (ח' ו' כב) דזועקים וכו' ומקשים מהשי"ת תן לנו חיים ותן לנו מזונות, ואין מבקשים על גלות השכינה, אבל באמת צriskים לעשות המלאכת גבורה של התורה והעבودה והחפלה רק לשם ה', ולבקש על גלות השכינה אשר כביבול היא מצטערת בשעה דישראל הם שורפים בצעיר.

25
הו הוא לבדו יעשה
הו הוא לבדו. (ט) ו'
על זה וראוי לה'
לבדו, כנ"ל.

או יאמר בדור
כום

והתפללה תה'!
דכל עשי' ותנו
הוא לבדו, ה'!
לבדו, היינו י'
מצטערת בזמן
(ט) או י'
לשון תיקון, ו'
היינו דכוונת
צרכיה דתהי'
הוא לבדו" כ'
הגשמיים, רק
דייטוקן עבورو
לבדו, כנ"ל.

(ט) או
מוחתלתה הכתו
מרקא קודש
יהי' לכם, כל
אשר יעשה לנו
ונאמר דתנה ר'
יהי' אצלו מקו
הוא אצלו מקו
לעצמיו קודשה
מנוערין, כמו
קודש ביום
ולבسوוף שנואה
השביעי על
שנותינו בהם

סקוכות, כטהירע נחמן נמוך צבעת ימי
סניטט מגרן כל יוס וויס צבע גרכות,
משום לכל יומל קדשה גולניות נפיטה סוח,
לי מוקפיות דיוול דה היגנו מוקפיות דיוול
המלח כבוד וסקן.

ונחזר לעניין, שכן חננו וגיגים
האטלן מפלגה עס צבע גרכות נמ"ע לפני
כל קעודה צבוי צבע גרכות כבוד. וזה
סוד נמס ספינס שערכו צבאות, נפי צבוי
פינס מודחות ני"ל. ועוד פינס, רומוף על
גב דלית חמל פנוי מיניה, כל פינס טסה
פונה חיינו חנוך ליטרולן. וכן צבעותו, כל
ספינס צלנו וכל ממתצוטינו יקי' צלמי נס'
לצלו לעובדו. וזה צפירת רט"י (סמות כה, כט)
שחיה גלטס-טיפס-גולל-נד, כי-נד-רו-ו-מעל-צון
ממתצוה, מלטן ומלך לה נלה (סמות כה, יט),
רומו לי כל נד וממתצוה לה ישי' חנוך נט'.

ובן רומו סכמוכ ביס קצנת ציוס הקצנת,
כי גולדלי מי טאהו מלוד צילו כל יומת קחול
חי מפהר לו לסין עלמו גממתצוטינו לשיות
קדושים נס' הפליג צבאות כו' בספר הקדוש
ממורנו ורבינו ספר נועם אלימלך
צפירות זמה (למה, ד"ה זכר לא צ"י צפוסוק ויקרא
כה, ג) סחת ימיס מעטה מלחה עי"ק. רק
צערין כל מדים נאלין עלמו צמיי קחול
ולהתנולד עס קוינו ולטאה ולקדש כדי שיטח
בזוס"ק (קיים קעוע) צבאות דטול. וזה רומו
סכמוכ ביס קצנת ציוס הקצנת, כפלייס. לרומו
לי מול מכין נטבם ני"ל.

סמלנות ממען בחוקת סיומה. ועל זה פליין
סגולין מייסו לדידי צקביין לירחן הילינן
מי לידמו כנ"ל, ומתי כיוון לדון לה ירעין
הייסו נמי לה דמי, פירוש כיוון לדון כל
יטרולן בס חמוה נמרץ מפוזר ומפלדר, וככל
נרטם לו זר כתיב (יפיעא ט, ט), סמלנות
עמען צכל מוקס צהנאו גוליס. لكن הפליגו צית
כל ציד צי יטרולן צהנץ יטראן נקזוע
סמלנות בקדמתה ה"י. והס צקילין בקכיעון
לירחן, מכל מוקס חולין צמר רוזה, חנון
הגוליס, וכל דמי צבם, עד צחצ'ית יקנץ
נדחינו ולסתמך הטענה טעלינה עס דולח
נהנכח וחלוחה וריעות נעד ולנוגם נחחים מהן.

ב' יום השבת ביום השבת יערבנו לפניו
ה' תמיד (ויקלח כל, ח). דבנה מתן
צבעת ימי-המקתה ה"ס יט' אס פינס מודחות
מייצ' כל קעודה נצלה צבע גרכות, וגס צבאות
ויז"ט לדעת הפקוקים (גאנצע), כי כב ס"ט
דוקל צבאי הקעוזות מצל נס' נקעודה ג'
דצמת, וארכמ"ה (טס) פמק דהפליג צבעודה
שליטית מגנליין על פי צבאגנו כן עי"ק.
וסקנליה נוחנת לדצרי לתרמא נפקד ה"ס
צבאותcosa כפינס מודחות צבעודם צמלהת ה'
על גב דביה גס' כן קזותה צבאת פינס מדקות
כליל צבאות, מכל מוקס חוליןן כל קעודה
קדומותה חטמי טיח. וכמנזואר דצרי
ההילז'ן (פע"ח ט' סטנה פ"ז) ובמספר קבלת כו'
בלילה העליה לממלכות וצמלהת נדליך יקוד
עולם, כן מסרמי נברך גס' נקעודה ג' טיט
זו עלייה לנמל עליון כבוד (פע"ח טס).
ג' אוללא לממתקיון סיימי הומר על הא

סמכ זיקוד בעזם געגט

אַוְתֵּן גָּזֶבֶן קְרִבֵּת אַנְגָּזֶבֶן
לְפָטָן אַתְּבָן אַנְגָּזֶבֶן

עת. אין מריחין בשםם במווצאי יה"כ אפי' כshall במווצאי
ש"ק:

טובות

פ. הדלקת נרות בחג הסוכות ז' נרות נגד השבעה רועים האושפזין (זה רק ביום' ולא בשבת חוה"מ):
פא. איגוד הלולב נהוגין לעשותו ביום' שבוקר קודם נטילתנו (אם אפשר) ואוגדים כמנาง הארץ ז"ל בט' הדים שקשורים כל ג' וג' בפני עצמן. ונוטלין שהם מימין וג' למעלה וג' למטה וערבה באמצע וג' בשמאל ועליו הערבה וכורכין בג' כרכיות על הג' מיניהם (ואין המנאג ליקח קישיש!) ועוד ג' כרכיות למעלה בלולב לחוד':
פב. הלולב יהיה ארוך לכח' פ' ט' טפחים ואמר הרה"ק מרן ר' ר' מרדכי מנדרבורנה ז"ע שהוא מן ההלכות שנשתכו בימי אבלו של משה וסימן מציאות שהוא ג"כ בגימ' תרי"ג (עם הח' חוטין והה' קשרים כיודע) כמו אתרוג עם הג' מיניהם, ובמציאות הקשרים הם שלישי של החוטין הקשרים הם ד' אצבעות וחוטין ז"ב, כן נמי בלולב השאר מיניהם הם ג' טפחים ובלולב ט', עוד אמר מרנו שלולב בגימ' חיים וא"כ כדי שישי סימן לחיים ארוכים: (ועי' מג"א סי' תרע"ב ס"ק ג' דיש הידור מצוחה בגודל וכן משמע מרש"י ב"ק דף ט: ד"ה שלישי מלגאו):

פג. בהושענא הרבה אין תוקעין בשופר, ובין הקפה להקפה או מדירם מזמור צ"ח בתהלים מזמור שרדו וג' בחצוצרות וקול שופר וג'ו:

שמיני עצרת

← 7 פה. בסעודת שמיני עצרת בסוכה (בחו"ל) (עי' לעיל אות נ"ד) המנאג אומר איזמין לסעודה כל אושפזין עליאין איי' מאיד במתו מניכו דתיתבו עמנו:

פה. עושים סדר הקפות בליל שמ"ע ולא ביוםו (בחו"ל) ובليل ש"ת וביוםו וסדר הקפות מקובל מהרה"ק מרן ר' אהרון ליב מפרעםישלאן ז"ע שהוא קיבל מרבו הרה"ק מרן ר' יהיאל מיכל מזלאטשוב ז"ע:

טטו קוזאך עטוף

אין רבי לייטון זתקה ז"ג נאום
הו עטוף און כי לי אונט אונטונען